

- ⊕ **Fires:** Palo Alto a València
- ⊕ **Gastronomia:** El llagostí del Delta de l'Ebre
- ⊕ **Arts escèniques:** 'Valenciana (la realitat no és suficient)'

Una maniobra mai vista: les claus de la suspensió dels presos polítics diputats

Illes: El tripartit somiat per Bauzá contra el govern de progrés

J.R. Barrera (CTecno): 'Barcelona necessita tenir una mirada a vint anys vista'

ENTREVISTA EVA BERTRANA 'És l'alumne francès qui té més dificultats per a aprendre llengües'

{ Avui, 25 de maig de 2019, Jordi Cuixart i Jordi Sànchez fa 586 dies que són a la presó, Oriol Junqueras i Joaquim Forn 569 i Carme Forcadell, Dolors Bassa, Raül Romeva, Josep Rull i Jordi Turull en fa 459

TESTIMONIS O CÒMPLICES

MERCÈ IBARZ

Detall del cartell del documental de Vitaly Mansky 'Els testimonis de Putin'. vw

Vitaly Mansky radiografia a 'Els testimonis de Putin' el dirigent alhora que interroga els límits del periodisme i del documental

Aquest dissabte es torna a projectar al cine Aribau *Els testimonis de Putin* (2018), del cineasta Vitaly Mansky, dins del festival Doc's, a les 20.00. Molt ben programat: és un excel·lent company de la jornada, una bona reflexió sobre com va guanyar les eleccions aquest home l'any 2000 i des de llavors ha guanyat totes les posteriors. Es va presentar per primer cop com a successor elegit a dit per Boris Ieltsin anunciat per sorpresa a la població postsoviètica, 140 milions de persones, per televisió, durant les festes de Cap d'Any del 1999 que obrien el nou segle. El desconegut Vladímir Putin, president en funcions del seu últim govern gairebé anònim (ja hi havien passat uns quants, pel mateix càrrec), tindria uns mesos per a fer-se conèixer i després se celebrarien les eleccions, comunicava Ieltsin als votants enmig de les festasses als carrers.

El president de la república demanava perdó a la població per deixar el càrrec en un sentit missatge televisiu i se'n tornava a casa després de deu anys de substituir Mikhaïl Gorbtxov —el constructor de la *perestroika*, aquella temptativa fracassada de democratització després de la caiguda del comunisme soviètic—, a qui havia vetat del tot en la vida pública. Gorbtxov va desaparèixer de la tele i dels diaris, i només vam veure Ieltsin, nosaltres i totes les antigues repúbliques soviètiques. Quan el protegit Putin va guanyar les eleccions el 2000, el seu inventor Ieltsin,

Una altra raó poderosa per a veure el film és que Mansky fa a 'Els testimonis de Putin' una cosa que no se sol veure gaire, examen de consciència del propi ofici

Putin ha restaurat l'himne de l'antiga Unió Soviètica, que torna a sonar en un país que es nega a parlar d'aquella època

com així es veia ell mateix i en part va ser, també va desaparèixer de la tele i de qualsevol altre lloc de la memòria pública. I Putin va esdevenir un altre tsar, per no dir un altre Stalin.

El film de Mansky (Ucraïna, 1963) és excel·lent per moltes raons, entre les quals no és gens menor el caràcter de crònica en primera persona que no té res a veure amb la plaga narcisista que ha buidat de significació en la majoria de casos el sentit del relat personal. No, aquí es tracta d'una altra cosa. Vitaly Mansky era un documentalista de la televisió nacional que des d'aquell any del 1999 dirigia el departament de documentals. Volia fer-ne un sobre Gorbatsxov quan va caure, però, com que no li ho van deixar fer, va documentar Ieltsin. Així va penetrar en els seus cercles més íntims, a casa i a l'estat. I d'aquí va passar a seguir Putin dia i nit.

Fins el dia de les eleccions, que se'n va anar a casa de Ieltsin, on va poder filmar que el vell dirigent –que vivia aquells comicis i els seus resultats com un triomf propi– trucava al fins llavors protegit, aquest no li agafava el telèfon i, finalment, no li tornava la trucada. Putin no seria el delfí que esperava Ieltsin.

Una altra raó encara més poderosa per a veure el film és que Mansky, premiat internacionalment per aquest i altres títols, fa a *Els testimonis de Putin* una cosa que no se sol veure gaire, examen de consciència del propi ofici. El film dialoga amb altres sobre el mateix Putin fets per Mansky al llarg dels anys.

No se'n penedeix, diu. Però li ha arribat el moment de dir prou. Dir prou tan fort com sigui possible si vols continuar vivint i treballant prop d'aquest home, Putin, que ha demostrat no tenir gaires manies amb qualsevol que li repliqui res, sigui periodista, sigui la comunitat txetxena o la ucraïnesa. El realitzador, fet i fet, viu ara a Letònia. Mansky diu prou quan Putin restaura l'himne de l'URSS. Les escenes sobre la nova versió, amb un petit gir en la lletra, que canta el cor, i la conversa en paral·lel entre Putin i Mansky són impressionants. Un himne que torna a sonar en un país que es nega a parlar d'aquella època...

És llavors quan el cineasta confessa allò que en boca seva esdevé al·legoria de tantes coses que vivim: pensava que amb la càmera era un testimoni i prou, però potser he estat un còmplice. Una reflexió cabdal que es podria aplicar a tantes de les imatges nostres, arreu, del periodisme i del documental polítics. I de retruc, als espectadors, al públic que les acceptem.

No estaria gens malament que l'equip que dirigeix Montse Armengou el comprés i l'emetés al 'Sense ficció', l'emissió de TV3 que ara celebra deu anys en antena, un èxit formidable que no pararem mai d'aplaudir i on hem vist documentals de categoria i provada eficiència. La reflexió final de Vitali Mansky ens interpel·la a tots i suplica respostes: quan som testimonis i quan som còmplices? 📺

UNA MICA DE VOCABULARI ELECTORAL

Consells per a fer servir un lèxic precís, genuí i autocentrat en les informacions electorals

JORDI BADIA

Demà hi haurà eleccions al Parlament de les Illes Balears i als consells insulars de Mallorca, Menorca, Eivissa i Formentera. També votarem els regidors i batlles del País Valencià, les Illes i el Principat i a tot el país llevat d'Andorra hi haurà eleccions al Parlament Europeu.

En dies com demà, els mitjans de comunicació fan ús d'un vocabulari específic, que molt sovint manca de precisió o de genuïnitat, o bé és periòdicament poc autocentrat. Hi trobem de tot: català de plàstic, calcs del castellà, verbs emprats amb un règim que no els correspon, expressions que denoten una visió hispanocèntrica de la realitat...

Vegem i comentem, tot seguit, una tria d'aquest repertori electoral:

Ajuntament

Als Països Catalans, aquest mot designa avui dos conceptes: la corporació formada pel batlle i els regidors i també l'edifici on es reuneixen i fan feina. Per distingir-los, és bo de mantenir i difondre en el segon cas els termes tradicionals casa de la vila i casa de la ciutat.

Alcalde (i alcaldable)

El nom *alcalde* és provinent de l'àrab *alqādī*, que vol dir 'el jutge'. És per influència del castellà que el fem servir

per designar el president d'una corporació municipal. Cal no arraconar el mot batlle (o batle), que antigament designava l'encarregat d'administrar justícia en una vila, però que va anar adquirint el significat de president d'un municipi. Coromines contraposa 'l'antic castellanisme *alcalde* i el mot genuí *batlle*' i recorda que *batlle* s'usa a les Balears, a tot el País Valencià, al Pallars i a Catalunya Nord. A Lleida i a Cervera un paer és un regidor, el batlle és anomenat paer en cap i l'ajuntament, paeria. Etimològicament, *paer* vol dir 'guardador de la pau' i a l'àrea de Lleida va passar a designar un membre del consell municipal.

Així mateix cal refusar *alcaldable* (com *presidenciable* i mots semblants), un mot que no té cap tradició en català i que, a més, és format d'una manera estranya, irregular. En direm candidat (a batlle, a la batllia) o cap de llista.

Celebrar

Emprat abusivament per comptes de fer; l'hauríem de reservar per a contextos de connotació festiva o ritual.

—Avui s'han celebrat les eleccions [s'han fet].

El mot *celebració* molt sovint és superflu:

—Han prohibit la celebració de l'acte [Han prohibit l'acte].

Conèixer

Verb, molt emprat en dies d'eleccions, que es fa servir abusivament en lloc de saber.

—Ja es coneix el resultat [se sap].

—Aviat es coneixerà el guanyador de les eleccions [se sabrà].

Eleccions autonòmiques

Les eleccions de demà a les Illes Balears i Pitiüses són unes eleccions 'autonòmiques' del punt de vista espanyol. Però si les observem amb una visió autocentrada són les eleccions més importants de les Illes. Així, doncs, més que *eleccions autonòmiques* caldria dir-ne, per exemple, eleccions de les Illes o eleccions al Parlament de les Illes Balears (que és el nom oficial, com veurem més endavant). A més, a cada illa s'elegeixen els representants propis, que formen el Consell Insular de Mallorca, el de Menorca, el d'Eivissa i el de Formentera.

Forquilla

Tothom sap què és una forquilla, no cal definir-ho. Fer servir aquesta paraula per designar la 'variació entre dos valors extrems' és inadequat. En català, en diem interval o ho expressem d'una altra manera (per exemple, unint els dos valors amb la preposició entre).

—Amb un 2% de vots escrutats, el partit X es mou en una forquilla de 7-8 consellers [un interval].

—Segons els darrers sondatges, obtindrà una forquilla de 10-12 regidors [entre 10 i 12 regidors].

Incrementar

Cal no abusar d'aquest verb, que n'ha anat suplantant de més habituals, com ara créixer, pujar i apujar.

—S'ha incrementat la participació [Ha crescut].

—La candidata proposa d'incrementar la reserva d'habitatge del 30% al 50% [d'apujar].

Papereta

Segons el diccionari Alcover-Moll, aquest mot és un castellanisme. Com que Pompeu Fabra el va recollir, es va anar repetint en els diccionaris successius. Sens dubte, si volguéssim parlar amb propietat i genuïtat n'hauríem de dir cèdula. Al costat, hi ha també butlleta, que té aquest mateix significat i sembla genuí.

Repetir

És un verb generalment transitiu; repetim una paraula, una acció, un examen... Emprat intransitivament, vol dir 'tornar a esdevenir-se un atac, una malaltia...' o bé 'prendre més d'un menjar'. L'hauríem d'evitar quan volem dir tornar a governar, tornar a presidir...

—Ja es pot assegurar que la presidenta A. repetirà [tornarà a governar].

—M. vol repetir com a batllessa de la ciutat [continuar essent batllessa]

—Sembla que P. repetirà al capdavant de la institució [tornarà a presidir la institució].

Resultats

Com passa amb unes quantes paraules (*pressupost, fruita, pluja* i *qui-sap-los-més*), aquest nom es pluralitza innecessàriament:

—Ja us podem oferir els resultats de la votació [el resultat].

—Estem pendents dels resultats definitius [del resultat definitiu].

La casa de la vila dels Pallaresos. ACN

Ses illes

Hi ha una certa confusió sobre com anomenar el conjunt de les illes Balears i Pitiüses. És lògic, perquè tradicionalment els qui hi viuen no han hagut de referir-se sinó a la seva illa. Com que la majoria dels illencs fan l'article salat, diuen *ses Illes*, però si s'expressen formalment tots diuen o escriuen les Illes. Aquesta és la denominació que haurien de fer servir els no illencs (mai *ses Illes*), al costat de les Illes Balears, que forma part dels noms oficials (per exemple, Parlament de les Illes Balears). Així mateix, podem dir-ne les Balears, sempre amb article; evitem, doncs, *els habitants de Balears, el govern de Balears...*

Sondeig

El mètode emprat per a saber l'opinió i la intenció dels votants és anomenat *sondeig* a molts mitjans de comunicació. Els diccionaris donen prioritat al verb *sondar* ('tractar de penetrar les intencions o la manera de pensar d'algu'), però, alhora prioritzen *sondeig d'opinió*, en compte de *sondatge d'opinió*. Tanmateix, aquest és el terme més coherent i també el que ens vincula amb les llengües de l'entorn: l'occità (*sondatge*), el

francès (*sondage*), l'italià (*sondaggio*), el portuguès (*sondagem*)...

Sumar

Tothom sap que sumar vol dir 'fer sumes'. Però, per influència del castellà, se n'ha eixamplat el significat innecessàriament. Vegem-ho:

—Aquests dos partits no *sumen* [no arriben a la majoria].

—*Han sumat* quinze escons [han obtingut].

—L'independentisme *suma* X diputats [aconsegueix, ateny, obté].

—Si *sumés* X vots tindria un diputat més [guanyés].

—*S'han sumat* a les crítiques al cap de llista [s'han afegit].

Suports

Per una banda, com passava amb el mot *resultat*, es fa servir en plural inadequadament:

—Cada vegada obté més *suports* internacionals [suport].

I per una altra s'empra erròniament com a sinònim de vot:

—Ha obtingut trenta mil *suports* [vots]. III

EVA BERTRANA*‘És l’alumne francès qui té més dificultats per a aprendre llengües’*

Entrevista a la directora de la Bressola sobre la Bressolada d’enguany i la polèmica per la llei Blanquer, que pot fer perillar el català a l’escola

CLARA ARDÉVOL MALLOL

Com cada any per aquestes dates, avui se celebra la Bressolada, la festa de les escoles de la Bressola que té l’objectiu de fer visible la tasca de foment del català que fan aquests centres educatius a Catalunya Nord. Enguany, la celebració ve marcada per la presentació de l’anomenada llei Blanquer, que ha despertat molta indignació entre la comunitat educativa, com també les declaracions del ministre d’Ensenyament francès, Jean-Michel Blanquer, contra l’educació amb immersió en llengües no franceses. La Bressola ja ha mostrat el malestar i rebuig en un comunicat, però la seva directora, Eva Bertrana, diu que tenen previst de fer accions en coordinació amb les escoles immersives de regions on es parla el bretó, l’occità i el basc. Parlem amb ella sobre els perills per al català que pot implicar la llei Blanquer i sobre les novetats de la Bressolada.

—**Què en destaqueu, de la Bressolada d’enguany?**

—És la setzena Bressolada que fem i la tercera vegada que l’organitzem a Sant Esteve del Monestir, a la vora del llac. És molt més tranquil, agradable i fa més festa popular, malgrat haver perdut aquell sentit d’ocupar el centre de Perpinyà, on vam deixar de fer-la després dels atemptats de París per raons de seguretat. A les nou, fem una recepció oficial amb autoritats i personalitats del país. Les eleccions municipals i europees fan que no tinguem representació d’autoritats del sud, a banda de la nostra incondicional Ester Franquesa, directora general de Política Lingüística, que farà el possible per venir, com cada any. El pregó el farà el cantautor i artista Gerard Jacquet. Com que posem l’accent en la variant rossellonesa del català, ens calia que algú del país fes un pregó subratllant que la qüestió important és salvaguardar la llengua i, en la mesura del possible, no perdre la variant del país.

**Les eleccions
municipals i europees
fan que no tinguem
representació
d'autoritats del sud**

**No li acceptem que
en una assemblea
pública es permeti de
dir aquestes mentides**

—Hi ha cap novetat respecte dels altres anys?

—L'espectacle en què participen tots els alumnes és una adaptació de l'obra de Jordi Pere Cerdà *La dona d'aigua de Lanós* en format òpera pop. És una actuació de molta qualitat que dóna molta feina i que sempre es perd, i per això enguany posarem a disposició de les famílies un enregistrament en CD que s'ha fet prèviament. Una altra novetat és que hi haurà una mostra d'entitats del nord, com ara el Casal de Perpinyà, el Casal del Conflent, la Llibreria Catalana i els Angelets de la Terra. A més, presentarem un punt lila. No és que es necessiti, perquè és una festa per a la mainada, però sí que volem sensibilitzar els nostres alumnes sobre aquesta qüestió. A més, acabarem la Bressolada amb una mostra de glosa, que introduïm a les nostres escoles.

—Quines autoritats de l'estat francès hi assistiran?

—Els batlles dels municipis on tenim escoles són tots convidats, així com un representant de la regió d'Occitània i un representant del Consell Departamental. Els demanarem d'acompanyar-nos més enllà del que fan actualment. El missatge que volem fer passar és que no ens conformem amb el fet que tothom ens estimi i ens agraeixi la feina. Les paraules són boniques i les apreciem, però cal que el suport es demostrï amb accions. Tenim un projecte gros i il·lusionant: la creació del segon col·legi de l'etapa d'ESO i del liceu, que correspondria a l'etapa del batxillerat. Fa tres anys que anem picant portes, però ningú no ens dóna cap solució, cap suport concret ni cap ajuda. I el missatge que vull fer passar en aquesta Bressolada és que ja n'hi ha prou. Entre els atacs directes i frontals del ministre i la poca ajuda concreta que rebem dels ens locals... No és pas una fantasia nostra de voler crear aquest segon col·legi i aquest liceu. És la resposta a una demanada ferma de les famílies, perquè no poden, ni volen, esperar més.

—Aquest últim any, ha crescut la demanda pel que fa a la immersió lingüística?

—Som en la mateixa situació. He parlat amb el director de l'escola de Perpinyà i m'ha preguntat què feia amb les setze famílies que demanaven aquest model. Nosaltres hem d'esperar a tenir baixes d'algú. Només en aquesta escola hi ha setze famílies que demanen d'entrar en l'etapa d'infantil. L'única solució possible és omplir les classes al màxim. I amb quin criteri diem que sí a un nin i no a un altre? L'única cosa que té una mica de lògica és donar la plaça a qui va demanar-la abans. Som en aquest punt.

—Heu parlat dels atacs del ministre d'Ensenyament. Aquesta setmana ha dit que la immersió era unilingüisme i que derivava en un desconeixement de la llengua francesa.

—Aquestes declaracions vénen arran d'unes propostes de senadors que van posar sobre la taula la demanda que, a les condicions per a tenir dret al *forfait* escolar, que és l'aportació financera dels municipis que tenen infants escolaritzats en un altre municipi, es considerés l'obligació de les famílies d'escolaritzar els fills en un altre municipi si en el propi no es facilitava l'ensenyament en català, fos bilingüe públic o concertat immersiu. La resposta immediata del ministre va ser, evidentment, que no, i va anar més enllà: va dir que l'ensenyament immersiu produïa nins monolingües i que al cicle infantil només sabien parlar en llengua regional.

—Un mite sobre la immersió que s'ha demostrat que és fals.

—Totalment. I ell ho sap perfectament perquè, a més a més, ens obliga a fer avaluacions específiques. Ens obliguen a passar, com a totes les escoles de l'estat, l'examen de final d'ESO, i els resultats són tan bons o més que els de la resta d'escoles. No li acceptem que en una assemblea pública es permeti de dir aquestes mentides. O bé aquest senyor no està al cas absolutament de res, la qual cosa no ens creiem, o bé hi ha mala

fe darrere. I la mala fe comporta la mala intenció de voler prohibir la immersió a l'estat francès.

—Quins són els fonaments principals d'aquesta llei que vol implantar?

—Li ha donat per fer la refundació de l'escola. Intenta refundar, com altres han fet recentment, tot el sistema escolar. Hi ha, per exemple, la reforma del batxillerat o mesures com ara que el director de la secundària sigui també director de la primària. Això pot estar bé, depèn com es presenti, però ell treu directives sense fonaments que han provocat vagues. Actualment és un ministre que es troba en grans dificultats.

—Una altra mesura polèmica: la suspensió de l'atur dels pares dels alumnes que s'absentien de classe.

—El sistema social i familiar de l'estat francès dóna ajudes a les famílies amb pocs recursos. El que el ministre precognitza, pressionat per altres companys del govern, és que a les famílies dels nins absents sense motiu se'ls tregui aquesta ajuda per a lluitar contra l'absentisme.

—La llei no és polèmica només pel que fa a la llengua, doncs.

—No, toca molts fronts! [Riu.] No sé si està fent amics...

—I pel que fa a la llengua?

—Ell posa la força en això que es diu 'el sòcol comú'; és a dir, matemàtiques, francès i història. I que tota la resta sigui més aviat optatiu. Al liceu, si tota la resta és optatiu, si els cursos de català, bretó, occità o basc es fan a l'hora de dinar, si la nota d'aquestes matèries no computa tant com les altres, cal estar molt motivat per triar-les. Per tant, evidentment baixa la demanda i, per consegüent, el nombre de mestres. I a poc a poc ho anem matant...

—Aquestes mesures afecten totes les llengües no franceses?

—Sí, i concerneix l'ensenyament públic. I com que no n'han fet prou, amb l'ensenyament públic, aquesta setmana

ens treuen aquest atac frontal contra l'ensenyament immersiu. Nosaltres estàvem preservats d'aquestes lleis perquè el caràcter propi d'escola concertada ja estipula que és el centre mateix que posa el seu sistema d'ensenyament. Però com que l'ensenyament immersiu a l'estat representa 13.000 alumnes, això per a ell comença a ser un perill.

—Però, amb la llei a la mà, pot imposar-vos res, tenint en compte que sou la concertada?

—Fa vint-i-cinc anys que tenim el concert, fa vint-i-cinc anys que passem les avaluacions i fa vint-i-cinc anys que tenim una mitjana superior a la mitjana francesa en francès i altres matèries. No sé què pretén, a banda de tenir urticària en vers les llengües regionals. Potser sí que darrere hi ha una intenció, i simplement prepara el terreny per veure com la gent reacciona. Legalment no ens pot treure el concert, però ens pot obligar a introduir hores de francès a infantil, per exemple, cosa que no fem. Ens pot obligar a un ensenyament més bilingüe que no pas immersiu. O a un ensenyament bilingüe reforçat, que en diuen. I el que fem nosaltres ens sembla el mínim que podem fer... Cal comptar que si els nostres alumnes són, majoritàriament, francòfons a casa i al carrer, encara que no féssim ni una sola hora de francès, estarien exposats al català el 25% de llur vida activa. Aqueixos nins són molt més exposats al francès que no pas al català. Si comptem les vacances, els caps de setmana, les vesprades, la televisió, etc., hi ha una presència molt forta que no pot comportar cap perill de no dominar el francès. És que als francesos els fa por el bilingüisme? Ens ho preguntem. Se sap que és l'alumne francès qui té més dificultats per a aprendre llengües. Tradicionalment i històricament ha estat així.

—Creieu que la Bressola pot tenir encara més demanda ara, si es perjudica el català a l'escola pública?

—Sí, però tampoc la podem satisfer. Nosaltres sostenim l'ensenyament

Legalment no ens pot treure el concert, però ens pot obligar a introduir hores de francès a infantil

És que als francesos els fa por el bilingüisme? Ens ho preguntem

públic, en aquest aspecte. És evident. En cap moment estem en competició. Si a ells els falla, nosaltres tampoc no tindrem la plaça per a absorbir la demanda. Ens hem de solidaritzar els uns amb els altres.

—Aquesta serà l'estratègia davant un atac que afectarà també la llengua bretona, occitana i basca?

—Sí. Estem en contacte amb les escoles bretones, que són les tocades més directament perquè el ministre les va posar com a exemple per a mostrar el seu propòsit. Hi haurà una acció conjunta de les xarxes immersives i pensem llançar un moviment més global de protesta contra el maltractament de l'estat cap a l'ensenyament de les llengües regionals. Es comença a parlar de fer una manifestació en un lloc o uns quants. Hi haurà una resposta si les coses no canvien. Em consta que molts diputats demanen al ministre de retirar aquestes declaracions. La cosa porta cua...

Els presos polítics diputats, en la sessió de constitució del congrés espanyol. EFE

Les claus de la suspensió dels presos polítics diputats

Repressió «És inèdit, perquè mai no s'havien suspès diputats electes sense cap resolució judicial ferma»

JOSEP CASULLERAS NUALART

La mesa del congrés espanyol, amb els vots dels membres del PSOE, el PP i Ciutadans, ha suspès quatre diputats, que són presos polítics, elegits en les eleccions del 28 d'abril i a qui ara retiren tots els drets. A més, molt probablement, la decisió de la mesa deixarà alterada la composició del congrés que van determinar les urnes, disminuint el pes que té l'independentisme català a la cambra baixa espanyola. I això ho han fet amb l'aval dels lletrats del congrés, que han elaborat un informe inèdit, inexplicable per a molts juristes. Perquè els lletrats reconeixen que el reglament del congrés no

permet pas la suspensió dels diputats, i ahora esgrimeixen una interpretació forçada i esbiaixada d'un article de la llei d'enjudiciament criminal (LECrim), el 384 bis, per a poder-los suspendre. La mesa acaba suspenent els diputats sense que el reglament del congrés li ho permeti i sense que el Tribunal Suprem hagi dictat cap suspensió. I ho fa tirant pel dret, aplicant directament un article de la LECrim que era previst, tal com va determinar el Tribunal Constitucional, només en casos de terrorisme.

El precedent del suplicatori denegat

El Tribunal Suprem es va negar, a mitjan mes, a tramitar al congrés espanyol i al senat un suplicatori perquè els plens

El Suprem va dir que el reglament de la mesa ja preveia les possibilitats de suspensió dels diputats

de les dues cambres decidissin si Oriol Junqueras, Jordi Sànchez, Jordi Turull, Josep Rull i Raül Romeva podien ser suspesos com a diputats acabats d'elegir el 28-A. És un requisit en els casos de càrrecs electes que són processats, però el tribunal que presideix Manuel Marchena s'hi va negar, adduint, entre

més raons, que el judici oral ja feia temps que havia començat i que tramitar aquest suplicatori hauria convertit la immunitat parlamentària en un privilegi i no pas en un dret. El Suprem va dir que no calia aquest suplicatori i que el reglament de la mesa ja preveia les possibilitats de suspensió dels diputats processats.

Hi havia un problema: el reglament del congrés diu, a l'article 21.1.2, que 'el diputat quedarà suspès en els seus drets i deures parlamentaris quan, concedida per la cambra l'autorització objecte d'un suplicatori i amb la interlocutòria de processament ferma, es trobes en una situació de presó preventiva i mentre aquesta duri'. A la presó? Sí. Processament ferm? Sí. L'autorització per a la suspensió

Volien preparar el terreny en l'àmbit de l'opinió pública per a una decisió que ja era presa, però l'ambient s'anava enverinant per la pressió de la dreta política i mediàtica espanyola

I tot per un propòsit d'estat: que els dirigents de l'independentisme siguin apartats de la vida política i pública

d'un suplicatori? No. El reglament es presentava com una via molt més que dubtosa per a aplicar la suspensió, malgrat les declaracions que des de començament de setmana van fer alguns dirigents socialistes, com ara la vice-presidenta Carmen Calvo, sobre la 'claredat' del reglament per a decidir una suspensió 'inevitable'. Volien preparar el terreny en l'àmbit de l'opinió pública per a una decisió que ja era presa, però l'ambient s'anava enverinant per la pressió de la dreta política i mediàtica espanyola.

I va arribar el 21 de maig, i els quatre diputats i el senador van assumir les respectives actes i van prometre el càrrec. Diputats i senador de ple dret. Meritxell Batet va demanar ajuda al Suprem; la decisió de suspendre cinc parlamentaris a les corts espanyoles li cremava a les mans, i va enviar una petició a Manuel Marchena perquè li digués si, tal com també havia demanat la fiscalia, es podia aplicar un article de la llei d'enjudiciament criminal, el 384 bis, que ja havia utilitzat ara farà un any Pablo Llarena. Amb aquest article, Llarena havia suspès directament els presos polítics acabats de processar que eren diputats al Parlament de Catalunya. És un article que diu que s'ha de suspendre els càrrecs públics que siguin en presó preventiva i que siguin processats en ferm 'per un delictes comès per una persona integrada o relacionada amb bandes armades o individus terroristes o rebels'. Però fa anys que el TC va deixar clar que s'entenia per 'rebels', i era això: 'Per definició, la rebel·lió és realitzada per un grup que

té el propòsit d'ús il·legítim d'armes de guerra o explosius, amb una finalitat de produir la destrucció o eversió de l'ordre constitucional.' És el que diu la sentència 199/87 del TC.

Llarena va contravenir la doctrina del Tribunal Constitucional quan va suspendre els diputats del parlament. Però va fixar un precedent. Meritxell Batet va demanar a Marchena que fes igual que va fer Llarena, és a dir, que el Tribunal Suprem els suspendgués i que donés instruccions a la mesa de la cambra per a fer-ho efectiu. Per això li va enviar la petició de pronunciament. Però Marchena se'n va rentar les mans, i va dir a Batet que no havien pas de pronunciar-se sobre l'aplicació del polèmic 384 bis de la LECrim. Batet no va tenir la resposta que cercava, l'aval del Suprem; va tenir una evasiva de Marchena.

Una decisió sorprenent

Per tant, aquest matí, quan encara s'havia de reunir la mesa i els lletrats del congrés tot just s'asseien a discutir què havien de recomanar, no hi havia cap disposició de cap tribunal que digués que s'hauria d'aplicar el 384 bis per a suspendre els diputats. I el reglament del congrés continuava dient això que diu: que sense el suplicatori tramitat a la cambra, tampoc no se'ls pot suspendre. I doncs, no es pot suspendre els presos diputats? L'estat espanyol es podia permetre això? Que quatre presos polítics exercissin lliurement i plena els seus drets com a diputats de les corts espanyoles, amb veu i vot i retribució?

El dictamen final dels lletrats és sorprenent. És inè-

dit, perquè mai no s'havien suspès diputats electes sense cap resolució judicial ferma. Els lletrats reconeixen que el reglament no els permet de suspendre els diputats i que el Suprem tampoc no els ha dit res sobre l'aplicació del 384 bis. I tot seguit diuen que 'aquesta comunicació es pot considerar implícita' en la interlocutòria del Suprem del 14 de maig, perquè el tribunal no modificava la situació de presó provisional dels presos i perquè, en el darrer punt de la interlocutòria, el Suprem deia que traslladava les consideracions que feia sobre el suplicatori a la presidenta del congrés 'als efectes procedents'. I amb això, amb aquests arguments, la mesa, amb el suport del PSOE, PP i Ciutadans, decideix d'aplicar una suspensió que encadena diversos despropòsits.

I tot per un propòsit d'estat: que els dirigents de l'independentisme siguin apartats de la vida política i pública, que siguin castigats i que no tinguin cap veu. Com s'entén, doncs, que se'ls suspendgui en virtut d'un article de la LECrim pensat per a terroristes que hagin fet ús d'armes i explosius per a alterar l'ordre constitucional? I si el reglament del congrés no serveix per a suspendre els presos, i el 384 bis tampoc, com és que se'ls ha suspès? Als presos afectats se'ls ha vulnerat un dret fonamental, el de la participació política, que també afecta el milió i mig de ciutadans que els van votar i que veuen com una decisió com aquesta els invalida el sentit d'allò que van expressar a les urnes. Una vegada més. 📺

Illes: El tripartit somiat per Bauzá contra el govern de progrés

26-M S'acaba una campanya en què s'han fet visibles els dos grans blocs. Un altre atractiu és el suport social que aconseguiran Puigdemont i Junqueras a les europees

JOSEP VERGER

Nos'hi presenta, al parlament, però de ben segur que José Ramon Bauzá somia amb un govern de Ciutadans, PP i Vox a les Illes. El president balear més nefast de la història se'n va a Europa amb el partit d'Albert Rivera. Des del Parlament Europeu continuarà destil·lant el seu missatge d'odi contra el català. Les enquestes no preveuen que el somni de Bauzá es faci realitat, però l'amenaça hi és i s'ha fet visible durant la campanya. Per evitar que això passi, PSIB-PSOE, Més i Podem hauran de deixar de banda les diferències evidents que hi ha entre el partit d'Armengol, la sucursal d'Iglesias a les Illes i el sobiranisme d'esquerres i ecologista que aplega PSM, Iniciativa-Verds i ERC. Tots tres tenen clar que l'enemic a batre és a la seva dreta, però alhora miren de reüll l'esquerra per arreplegar tot el vot progressista indecís que puguin. Tothom assumeix que el PSIB-PSOE serà el partit més votat del bloc de l'esquerra i, fins i tot, es dona per fet que pujarà. Si hi ha una majoria progressista, Més continuarà amb la pinça al nas i pactarà amb un dels avaladors del 155. I aquesta vegada exigirà que Podem entri a l'executiu.

A l'altra banda del bloc de l'esquerra, hi ha la proposta espanyolista, l'herència de Bauzá convertida ara en tripartit però amb la mateixa aroma antimallorquina, antimenorquina, antieivissenca i antiformenterena. És a dir, l'anticatalanisme més radi-

cal, el nacionalisme d'estat més ranci que representen PP, Ciutadans i Vox. Un tripartit de la dreta i l'extrema dreta que vol eliminar la normalització lingüística i reduir la llengua pròpia a l'àmbit familiar, com en temps del franquisme, com ja va pretendre l'apotecari de Marra-txí. Vox diu sense embuts que vol tancar la televisió pública, IB3, cosa que Ciutadans ja va defensar fa quatre anys. I el PP del fals regionalista Biel Company farà allò que digui Pablo Casado, que ha reduït les visites de campanya als atacs a la llengua, la cultura i el país. L'amenaça és massa gran i obliga el bloc de l'esquerra a entendre's.

Com a espectador de luxe hi ha el PI, que vol créixer i augmentar la visió de partit de centre i autonomista. L'esquerra no compta amb ells per formar govern i el situa al bloc dretà. Però podrien arribar a ser necessaris en funció dels resultats. Els de Jaume Font ja han dit que no volen saber res de Vox. Però tampoc de Podem. Una altra opció plausible és la d'un govern en minoria del PSIB-PSOE si l'augment de la formació d'Armengol és significatiu. A continuació, analitzem què pot passar a les Illes en les eleccions al parlament després d'una campanya que s'acaba amb certa eufòria de l'esquerra i amb Francina Armengol confiada de ser la gran triomfadora. Els ciutadans també decidiran els ajuntaments, els consells insulars i els representants europeus. Aquí, l'atractiu és comprovar quin suport rebran les llistes independentistes que en-

Francina Armengol, en seu parlamentària. EP

Miquel Ensenyat, candidat de Més per Mallorca. vw

Fa quatre anys, l'ecosobiranisme de les Illes va ser el gran triomfador, amb uns resultats històrics

capçalen Carles Puigdemont i Oriol Junqueras.

Repetirà Armengol?

Cap govern de progrés no ha disposat mai de vuit anys, dues legislatures seguides, per a desenvolupar el seu programa. Després del primer pacte progressista al parlament després de la dictadura, el 1999, Francesc Antich va haver de passar a l'oposició el 2003, quan va perdre davant Jaume Matas, i no va ser fins el 2007 que va tornar al Consolat de Mar. El 2011, va arribar Bauzá amb la majoria absoluta més nociva de les Illes. El rebuig que va generar Bauzá, avui candidat de Ciutadans a les europees, va fer possible el tsunami de l'esquerra a les urnes. I això que la formació de la presidenta Armengol també

va signar el 2015 els pitjors resultats del PSIB-PSOE en unes eleccions al parlament, amb catorze escons més un, el que aporta Gent per Formentera. Aquesta vegada, les enquestes diuen que el PSOE puja a costa de Més i Podem. Però fins on arribarà aquesta mossegada? Alguns analistes creuen que pot agafar un diputat més per illa i plantar-se als divuit escons.

Es consolidarà Més?

L'ascens espectacular del sobiranisme d'esquerres de Més i l'aparició de Podem van fer possible el canvi ara fa quatre anys. L'ecosobiranisme de les Illes va ser el gran triomfador, amb uns resultats històrics. I aquest és, precisament, el gran interrogant. Seran capços Més per Mallorca i Més

per Menorca de retenir aquest suport? A la formació són ben conscients que no serà gens fàcil. La forquilla optimista de les enquestes apunta al manteniment dels nou diputats entre Més per Mallorca i Més per Menorca, però qui més qui menys assumeix un petit descens en vots i potser també en escons. Més per Mallorca ha estat el soci de govern del PSIB-PSOE aquesta legislatura i ha assumit carteres de gran pes com la de Turisme, a més de la Vice-presidència de l'executiu.

El candidat actual, Miquel Ensenyat, ex-batlle d'Esporles i president del Consell de Mallorca aquesta legislatura, ja ha dit que vol Podem al futur govern de les Illes. Aquests quatre anys, el partit que encapçala a les Illes Juan Pedro Yllanes ha donat suport extern al govern, una posició que no ha agradat mai a Més. La situació de Més per Menorca és similar a la dels germans polítics mallorquins. Fa quatre anys, van ser la força que més va pujar i va disputar l'hegemonia de l'esquerra al PSOE, guanyant batllies i governant dos anys el Consell Insular. A les Pitiüses, Ara Eivissa té poques opcions, mentre que Gent per Formentera aspira a revalidar la victòria i sumar l'únic escó en joc.

Regularà Podem?

A les eleccions espanyoles, Podem va perdre vots, però va repetir els dos diputats al congrés que havia aconseguit el 2016. I no tan sols això. És simptomàtic que la caiguda generalitzada del partit de Pablo Iglesias a l'estat espanyol no fos tan pronunciada a les Illes. Les enquestes donen

un petit descens a la formació. Entre set diputats i nou, enfront dels deu que té ara. La lluita entre Més i Podem pel vot més esquerrà és servida.

El PI, decisiu?

El 2015, el PI va signar els tres diputats que acostumava a aconseguir Unió Mallorquina. El partit que dirigeix Jaume Font, que va abandonar el PP en època de Bauzá, malda per desvincular-se de les etiquetes que l'associen a la formació que capitanejava Maria Antònia Munar, encara que les aspiracions són similars. El partit autonomista vol ser decisiu, però amb una novetat important. Sembla que ara no ho vol ser a qualsevol preu i, a més, s'han trobat prou

còmodes aquests quatre anys al parlament, fent oposició però alhora aprovant algunes mesures importants de l'executiu d'Armengol.

És el paper de centralitat que vol assumir el PI, que és també un aspirant clar a fer mal al PP si la desfeta del partit de Company s'acaba materialitzant a les urnes. Sobretot, a la part forana, que és on la formació de Font, Melià i companyia té una implantació més destacable i d'on provenen les fugues dels dirigents més destacats del PP. També podrien agafar vots desencantats amb Més.

Desfeta del PP?

Fa dos mesos, als passadissos del parlament, dues diputades

del PP signaven obtenir quinze escons, un fet impensable no fa pas tant i que mostra la dimensió de la desfeta que s'ensuma al partit que ara comanda Biel Company a les Illes i Casado a Espanya. El PP, la força hegemònica durant anys i anys a les Illes, és en caiguda lliure. L'hemorràgia provocada per la política de Bauzá, que el 2015 va fer passar aquesta formació de 35 escons a 20, es pot fer encara més gran amb la pujada, més que previsible, de Ciutadans i la possible aparició de Vox a la cambra. Si els resultats són tan dolents com diuen les enquestes, públiques i internes, no es pot descartar un abandonament massiu de molts militants, batlles i càrrecs del partit. El bloc de

l'esquerra no podia somiar un escenari millor. La fragmentació de la dreta i l'extrema dreta pot afavorir la repetició d'un pacte de progrés per primera vegada.

Fins on sumarà l'extrema dreta?

Si fem cas dels resultats a les eleccions espanyoles, en què Vox va superar els 50.000 vots, la formació ultra pot aconseguir representació. Tanmateix, amb la llei electoral a la mà, sembla difícil que superi els tres escons. El 2015, PP i Ciutadans van sumar 22 diputats (20 el PP i 2 Ciutadans), lluny dels 30 que donen la majoria absoluta. Tothom coincideix que Ciutadans pujarà i que ho farà a costa del PP. Les previsions més optimistes apunten que el partit d'Albert Rivera podria aconseguir sis diputats. Però, fins on sumarà la dreta i l'extrema dreta espanyolista? És gairebé descartat que el PI doni suport a un possible govern amb aquests tres partits, sobretot per la presència de Vox, que podria quedar fora si no arriba al 5% del vot. Però no és descartable que entri al parlament i obtingui entre un diputat i tres. Així i tot, els comptes no li surten, al tripartit de Bauzá.

Palma i àrea metropolitana, més del 60% del cens de Mallorca

La ciutat de Palma representa pràcticament la meitat del cens de Mallorca. El 2015, 150.000 dels 350.000 votants a Mallorca eren de la capital. Si hi afegim municipis de l'àrea metropolitana com Marratxí i poblacions properes com són Lluçma-

La fragmentació de la dreta i l'extrema dreta pot afavorir la repetició d'un pacte de progrés per primera vegada

Bauzá es presenta a les europees amb Ciutadans. v.w

Antoni Noguera, batlle de Palma durant mitja legislatura, aspira a la reelecció. TWITTER

jor i Calvià, el percentatge es dispara per damunt del 60% del cens electoral de l'illa. Per a entendre els magnífics resultats del nacionalisme, n'hi ha prou amb saber que han governat els darrers quatre anys a Marratxí, localitat d'on va ser batlle Bauzá, dos anys a Palma i un any i mig a Lluçmajor. A més, a Calvià va obtenir per primera vegada un regidor. Tots aquests són feus complicadíssims per a l'esquerra nacional i també per al PI i aporten una gran quantitat de vots.

A la part forana de Mallorca, la implantació de Més és molt significativa. Juntament amb el PP, és la formació que presenta més candidatures. En canvi, Ciutadans, que va pujar moltíssim a les espanyoles, ara deixa de presentar-se a gairebé la meitat de municipis de Mallorca, tot i que es presenta a Menorca i Eivissa, a diferència de fa quatre anys. Vénen de dos

El gran atractiu de les europees a les Illes serà comprovar quin suport reben les candidatures independentistes del Principat

diputats amb el discurs de l'odi al català que tornen a presentar ara. Els municipis més petits seran els primers d'acabar l'escrutini. Uns mals resultats de Més aquí serien un mal presagi. Els ecosobiranistes no es mostren gaire preocupats pels mals resultats de les espanyoles i s'aferren a l'exemple de Compromís al País Valencià que el mateix dia va fer uns resultats magnífics a les Corts i, en canvi, no tan bons en la mateixa circumscripció a les espanyoles.

El suport a l'independentisme a les europees

El gran atractiu de les europees a les Illes serà comprovar quin suport reben les candidatures independentistes del Principat. Més per Mallorca va decidir d'anar amb Compromís, però es dona per segur que aquesta serà l'opció menys triada per l'electorat

sobiranista de les Illes. ERC va sumar 20.000 vots fa cinc anys i va ser cinquena força amb uns resultats destacables. El 2014, Més va donar llibertat de vot al seu electorat entre la candidatura d'Esquerra i la de Compromís, que va aplegar devers cinc mil sufragis.

Tot i que ara Més es presenta amb Compromís, sectors amplis de la formació optaran per candidatures independentistes. La llista del president Puigdemont ha rebut el suport públic de diverses personalitats de Mallorca i duu candidats de l'illa. S'haurà de veure quin suport rep ERC, que forma part de Més a les eleccions al parlament, i si JxCat també fa forat a les Illes. Ara mateix és una incògnita, però n'hi ha més d'un i de dos que considera que després del Principat, el País Basc i Galícia, les Illes seran el territori que porti més vot independentista a les europees.

Joan R. Barrera: 'Barcelona necessita tenir una mirada a vint anys vista'

26-M Setè capítol de la sèrie 'Barcelona: veritats incòmodes en temps de campanya', amb Joan Ramon Barrera, vice-president del CTecno

ROGER CASSANY
JORDI CARREÑO

A Joan Ramon Barrera li agrada mirar lluny. Potser és per això que ja ha viatjat quatre vegades a l'Himàlaia per a escalar-hi muntanyes i potser també és per això que considera que a Barcelona li cal una mirada llarga, a quinze o vint anys vista. Una mirada que a vegades troba a faltar. És nascut a Lleida (1971) i es va criar a Vallfogona de Balaguer en una família que es dedicava a l'agricultura. D'ençà que va anar a estudiar a Barcelona (enginyeria de telecomunicacions a la Universitat Politècnica de Catalunya) ja s'hi va quedar. Ha treballat a grans multinacionals com Capgemini i Colt Telecom i de fa quatre anys forma part de NAE, una consultoria tecnològica barcelonina, 'amb cinc-cents treballadors, però on totes les decisions es prenen a Barcelona'. Alhora, és vice-president del Centre Tecnològic de Catalunya (CTecno), una fundació que fa de lobby de les empreses tecnològiques del país i que malda per crear les millors condicions perquè puguin prosperar, a més de lluitar contra l'anomenada

Joan Ramon Barrera, vice-president del CTecno. vw

CTecno malda per crear les millors condicions perquè les empreses tecnològiques del país puguin prosperar

esclatxa digital (és a dir, vetllar perquè la digitalització no acabi exclouent res ni ningú).

'Cada dia hi ha noves empreses tecnològiques, d'aquí i de fora, que s'instal·len a Barcelona [actualment n'hi ha 2.800], perquè és una ciutat que ara mateix té totes les característiques perquè això passi; però compte, el repte no és que avui vinguin com més empreses millor, el repte és saber cuidar aquest ecosistema per fer-lo sos-

tenible al llarg del temps; i en això, l'administració hi té una gran responsabilitat'. I avisa: 'Al sector privat ja hi pensem, en la ciutat del futur, en la ciutat global, participativa i hiperconnectada, però també hi han de pensar les administracions, que han de fer de motor vertebrador d'aquest sector tecnològic efervescent, sigui dirigint bé la compra pública per a fomentar la innovació, sigui definint estratègies de futur.'

Però la tecnologia avança molt de pressa. Tant, que sovint la política i les lleis arriben tard. 'Hi ha àmbits de la societat que no avancen a la velocitat que nosaltres demanem: encara avui, per fer un sol tràmit bàsic amb l'administració a vegades cal anar físicament a tres finestres diferents, mentre que la tecnologia fa temps que permet de fer-ho de manera molt més senzilla.' I això ens ajudaria a tots: ciutadans, administració i empreses. Això sí, 'cal que sigui una digitalització inclusiva, no exclusiva, perquè mentre ho fem hem de capacitar les persones i no deixar ningú desatès.'

Pare de dos fills, Barrera és optimista; però alhora, com a bon alpinista, prudent. I, com a bon enginyer, és analític i té clar que cal identificar els problemes i trobar-hi solució. Per això les demandes no acaben aquí: 'Actualment, tenim un problema de talent: la ciutat atrau moltes empreses tecnològiques, però el nostre teixit no és capaç de proveir perfils que donin resposta a les noves activitats que s'hi desenvolupen.' Per què? 'D'una banda, les universitats encara treballen amb plans d'estudis de fa deu o quinze anys i és hora de repensar l'ensenyament en clau més transversal, potenciant nous perfils, que facin valdre aptituds socials més que no pas estrictament tècniques, com es fa en altres països; i, de l'altra, la tecnologia és encara avui vista com una cosa complexa i llunyana, quan en canvi hauria de ser vista com una eina que ha de servir

Joan Ramon Barrera, vice-president del CTecno. vw

per a millorar la vida de les persones.' Tot plegat fa que les empreses instal·lades a Barcelona molt sovint acabin contractant professionals de fora perquè aquí no troben els que necessiten. I de seguida apareix el símil futbolístic: 'Que vingui Messi és indiscutible, perquè ens enriqueix, però en la tecnologia també necessitem formar Xavi i mostrar-lo com a referent, per potenciar talent i vocacions aquí. Perquè de talent, aquí n'hi ha molt, però no es dedica a la tecnologia.'

De fet, el CTecno és membre de la Barcelona Digital Talent, una iniciativa (de la qual també formen part l'Ajuntament de Barcelona, la Generalitat, Foment del Treball, Barcelona Global, BarcelonaA Tech City i 22@Netwok) dedicada precisament a posar remei a aquesta problemàtica, connectant la

'Hem de mostrar exemples femenins d'èxit, que n'hi ha, i molts, perquè el sector sigui atractiu per a les dones'

demanda del sector amb els centres de formació i promouent Barcelona com a capital del talent digital.

Tanmateix, com explica Barrera, si bé cal talent local, sobretot calen més perfils femenins en l'àmbit de la tecnologia. Aquest és un gran repte per a Barcelona i per a tots, explica. I alhora pot ser part de la solució: 'El 80% de llocs de direcció de les

empreses tecnològiques són ocupats per homes i això ho hem de canviar.' Tornant al futbol, 'ara el futbol femení omple estadis, però cal tenir present que fa un any, i dos, aquests equips femenins que ara seguim ja existien i no els omplien pas, els estadis; l'única cosa que ha canviat és que ara els hem fet visibles; amb la tecnologia cal fer igual, hem de mostrar exemples femenins d'èxit, que n'hi ha, i molts, perquè el sector sigui atractiu per a les dones.'

En aquest punt, però, el remei és segurament més profund, perquè a més fer visibles referents femenins, cal per sobre de tot trencar els estigmes del passat, tant els que pesen sobre la tecnologia com, ara més que mai, els que encara pesen sobre les dones. I això també vol dir mirar lluny. Tots plegats, polítics inclosos. ■

7 DIES

{ La selecció de la setmana { 20-24 de maig

Dilluns 20. Una Comissió Europea d'esquerres?

EFE

Dijous 23.

JxCat i ERC: la disputa per
l'hegemonia a peu de carrer

ACN

Divendres 24.

Joan Ribó: 'La tornada de la
corrupció a València seria
terrible'

CEDIDA

JOAN RIBÓ

'La tornada de la corrupció a València seria terrible'

Joan Ribó es presenta novament com a cap de llista de Compromís per a revalidar la batllia de València

CEDIDA

PERE MARTÍ

Joan Ribó (Manresa, 1957) es presenta a la reelecció com a batlle de València per Compromís després de quatre anys de gestió del govern de la Nau. La suma dels vots de Compromís (9 regidors), el PS-PV (5 regidors) i València en Comú (3 regidors) va aconseguir de fer fora del consistori la totpoderosa Rita Barberà i emprendre un trajecte d'un govern d'esquerres plural, però no pas exempt de tensions internes. Tot i ser fundador de Compromís, Ribó prové d'Esquerra Unida del País Valencià, de la qual va ser secretari general entre 1997 i el 2003. Professionalment, va arribar a la ciutat per estudiar enginyeria agrònoma a la Universitat de València, després d'haver fet el batxillerat a Barcelona. Durant els set anys següents, va ser professor de la UPV a les Escoles Superiors d'Enginyers Agrònoms i Industrials. El 1978, va aprovar les oposicions de professor agregat de Física i Química d'Ensenyament Mitjà, i cinc anys més tard, obtingué per oposició la plaça de catedràtic. Des d'aleshores, desenvolupà la tasca docent als instituts de batxillerat de Manises, Sorolla i Districte Marítim a València, i Meliana, on actualment té plaça en excedència per ser batlle de València.

—**Compromís va guanyar a València el 28-A i el CIS pronostica que repetirà. Confieu en la victòria?**

—Estic il·lusionat per revalidar l'alcaldia de València per a Compromís el pròxim mandat, però la decisió, encara que siga una obvietat dir-ho, és de la gent i de qui es mobilitze més a l'hora de votar. Per tant, l'única certesa és la que isca de les urnes diumenge.

—**La dreta pot sumar una altra vegada?**

—Aquests quatre anys, hem fet una bona feina i, sincerament, la sensació al carrer és d'una ciutat que vol continuar avançant cap al futur. Que no vol que la tornen al passat. Per això confie que els valencians i les valencianes optaran

La tornada de la corrupció als governs municipals com el de València seria terrible

L'augment del preu del lloguer fa necessari posar un límit i crear oferta d'habitatges amb un lloguer assequible

per reeditar un govern progressista, valencianista i ecologista. La tornada de la corrupció als governs municipals com el de València seria terrible.

—Parlant de corrupció. La imputació de Francisco Camps pel circuit de F1 desgasta el PP?

—El PP duu desgastat aquests darrers quatre anys. Tot el seu grup municipal a l'ajuntament (els deu regidors de deu) estan imputats per corrupció; exactament, per emblanquiment de capital. Als noticiaris cada dia tenen un rosari d'ex-consellers i, fins i tot, ex-presidents encausats o directament processats: Francisco Camps, Eduardo Zaplana, Juan Cotino, Rafael Blasco... La gent té memòria, i sap el mal que han fet.

—Confieu a revalidar l'acord amb el PS-PV i Unides Podem malgrat les tensions viscudes aquesta legislatura?

—Tampoc hi ha hagut tantes tensions, la veritat. Necessitem un govern estable i alhora valent. Fixeu-vos-hi, en tot el mandat hem estat la primera ciutat de tot l'estat d'aprovar, any rere any, el pressupost municipal. És més, avui som l'única ciutat de més de 500.000 habitants amb els comptes del 2019 aprovats. Això diu molt d'un govern de coalició. És clar que vull revalidar eixe govern compartit. Encara que siguem d'altres partits, són companys de govern, i vull comptar amb ells.

—La figura del futur batlle està en discussió si Compromís no queda primera força?

—A hores d'ara pràcticament totes les enquestes donen com a primera força Compromís. L'enquesta del CIS, que tant encertà les passades eleccions espanyoles, també diu que serem primera força. I encara més: en les eleccions a les Corts del passat 28 d'abril, Compromís va ser novament la força més votada, i això ja no és una enquesta: és una realitat objectiva.

—Què ha canviat a València en aquests quatre anys de govern de la Nau?

—No hem de perdre de vista que fa quatre anys València era en l'epicentre de la corrupció i que avui, en canvi, és reconeguda pels seus valors. Per la solidaritat amb l'Aquarius, per la cultura amb les Falles com a Patrimoni Immaterial de la UNESCO, per la sostenibilitat amb la capitalitat mundial de l'Alimentació. Hem reduït el deute a la meitat, hem fet noves zones verdes en tots els districtes de la ciutat, tenim pressupostos participatius... La llista és llarga, i encara cal continuar avançant.

—D'acord, però segur que teniu objectius pendents.

—Els meus principals reptes són en matèria d'habitatge i ocupació. L'augment del preu del lloguer fa necessari posar un límit i crear oferta d'habitatges amb un lloguer assequible. Això ho farem amb l'empresa pública Aumsa i amb una entitat mixta amb aquesta missió. Quant a l'ocupació, en aquest mandat s'han generat més de 15.000 nous llocs de treball a la ciutat, però vull impulsar un Pla Estratègic d'Ocupació destinat, sobretot, a joves, a majors de 55 anys i a desocupats de llarga durada. És a dir, a aquells sectors de població que ho tenen més difícil.

—Una de les vostres primeres decisions va ser derogar el Pla del Cabanyal, però els veïns es queixen que el barri continua tenint problemes.

—És clar: la destrucció sistemàtica del Cabanyal durant 24 anys no es redreça en només quatre. Hem fet moltes coses que el veïnat agraeix: s'han atorgat centenars d'ajuts a la rehabilitació d'habitatge, hem reurbanitzat les zones més castigades i també el seu entorn, hem treballat amb un pla de convivència al barri... I cal continuar per aquesta senda. I dic una cosa més: el veïnat fa molt bé de posar les reivindicacions del barri a l'agenda política. És el que cal.

—Us acusen d'haver fet política només per a la gent que va en bicicleta?

—L'oposició diu això. Les dretes que encarnen PP, Ciutadans i els altres només

han tingut una proposta per a aquesta campanya: destruir els carrils bici. La veritat és que considere més adient que bicis i patinets vagen pel seu carril i no per les voreres. I sobretot s'ha de dir que hem fomentat les noves zones de vianants, l'ampliació de voreres i el transport públic. Donaré només una dada: en aquests quatre anys, hem adquirit 176 nous autobusos híbrids i elèctrics. En tot el mandat anterior, el PP només en comprà dos. Per al pròxim període, cal abordar la mobilitat metropolitana: que la gent que ve a València a treballar, estudiar o divertir-se no haja d'agafar el cotxe necessàriament, sinó que pugui vindre en transport públic.

—A València s'ha disparat el preu del lloguer. No s'ha fet prou des de l'ajuntament?

—Precisament per això us comentava abans les propostes per al pròxim mandat, perquè volem fer més. Posar un límit al preu del lloguer i crear oferta d'habitatges amb un lloguer assequible mitjançant l'empresa pública Aumsa. Amb això intentarem fer front a aquest problema.

—Que es reediti l'acord del Botànic és bo per a València?

—L'Acord del Botànic anirà per una banda, i el cap i casal per la seua. Amb això vull dir que jo, com a alcalde, no permetria mai que València fóra moneda de canvi de res ni de ningú. Evidentment, vull un govern d'esquerres també a la Generalitat.

—Veig que us cureu en salut. I un govern del PSOE a Madrid?

—Jo preferiria un govern que necessitara els suports de l'esquerra per a legislar al parlament, i per a executar des de la Moncloa.

—València i Barcelona competeixen o col·laboren?

—Han de col·laborar, perquè així ens anirà millor a totes dues ciutats. O, si m'ho permeteu, amb una competència sana. El nostre objectiu en matèria

econòmica passa per la connexió amb Europa i això només ho aconseguirem amb el corredor mediterrani, per a la consecució del qual hem de col·laborar, no només València i Barcelona, sinó també Tarragona, Castelló, Múrcia i Andalusia. Un corredor potent, que arplegue des del Nord de l'Àfrica fins a l'extrem europeu i connecte amb l'Àsia. No podem quedar-nos enrere.

—L'estat boicota el corredor mediterrani?

—És obvi que hi ha hagut governs espanyols que han preferit promocionar l'anomenat corredor central per davant del corredor mediterrani. Ho vam veure clarament durant els governs de Rajoy. Però compte, que amb Pedro Sánchez caldrà estar igualment a l'aguait. I això que a Europa ho tenen ben clar: l'única opció econòmicament viable i amb projecció territorial com a euroregió és establir un corredor mediterrani.

—Heu tingut bona relació amb Ada Colau?

—Sí. De fet, vaig protagonitzar una visita històrica a l'Ajuntament de Barcelona, aquest mandat. No tenia cap sentit no mantenir una relació de cordialitat i col·laboració amb Barcelona. A més, tenim una visió compartida d'un aspecte fonamental per a tots dos: el corredor mediterrani no pot ser només un trànsit comercial, també ha de ser una via de comunicació per a les persones. I encara més, les nostres ciutats no es poden veure afectades per l'impacte ferroviari com si no passara res: hi ha d'haver una política real d'adequació urbana per als nostres barris. Això a València ho hem reivindicat durant dècades, amb un parc central que per fi hem aconseguit, però parcialment: exigim el soterrament immediat de la platja de vies per tal de cosir el barris que el ferrocarril ha dividit històricament.

—I amb el batlle de Palma?

—Amb Miquel Noguera també compartisc inquietuds i per a mi és un

Amb Pedro Sánchez caldrà estar igualment a l'aguait

Si els turistes provoquen despeses és totalment lògic que també contribuïsquen al manteniment de la ciutat

model en qüestions com, per exemple, la política respecte dels apartaments turístics i la promoció de la ciutat. De fet, ha estat un dels alcaldes més fermes a l'hora de defensar els barris de l'especulació i dels fons voltor que hi ha darrere de determinats projectes de turistificació.

—Esteu a favor d'una taxa turística?

—Per descomptat. És totalment lògica. A València volem un turisme ordenat, diversificat, desestacionalitzat i que cree ocupació de qualitat. I cal tenir cura de la ciutat perquè el turisme funcione. Això vol dir tenir recursos per a fer-ho realitat. Dit d'una altra manera: si els turistes provoquen despeses en matèries com neteja, platges, zones verdes, seguretat, etcètera, és totalment lògic que també contribuïsquen al manteniment de la ciutat. Una taxa per als turistes, com tenen la immensa majoria de grans ciutats europees, farà possible que València estiga cada dia millor i atraga un turisme de més qualitat. ■

ORIOI JUNQUERAS

‘Al congrés vam poder mirar a la cara aquells que no han volgut parlar i dir-los que existim’

Entrevista al president d'ERC, candidat a les eleccions europees i pres polític a Soto del Real

ANDREU BARNILS

Oriol Junqueras ha enviat a VilaWeb aquest mateix matí les respostes sobre el qüestionari electoral. El vice-president empresonat té temps per a comentar breument com va ser la seva experiència al congrés dels diputats espanyol. Però l'entrevista se centra, sobretot, en la seva candidatura a la presidència de la Comissió Europea, la seva visió i experiència com a eurodiputat, si creu que Europa va fallar durant l'octubre del 2017, i racons i ciutat del continent que té al cap. Junqueras també comenta la tensió, que nega, entre exili i presó i, per últim, compara l'hegemonia d'ERC amb la convergent.

—Com vau viure la sessió al congrés espanyol?

—Emocionant. Per l'oportunitat de poder fer política al lloc on correspon. Però, sobretot, per poder mirar a la cara aquells que no han volgut parlar i dir-los, novament, que existim. Que som molts. Que persistim. Que guanyarem i que, per molt que s'hi resisteixin, hauran de dialogar tant sí com no.

—Heu estat elegit diputat al congrés espanyol. Deixareu l'acta per ser eurodiputat?

—Vull portar la repressió i la denúncia de la regressió democràtica de l'estat espanyol al cor d'Europa. No hi ha res més trencador en aquest sentit que fer que un pres polític surti de la presó per entrar al Parlament Europeu, avalat pels vots i per una nova victòria a les urnes.

—L'exili afecta el punt de vista sobre la política catalana. No es veu igual des d'allà. I la presó, afecta com es veu la política catalana? Com?

—El fet de no ser en el dia a dia et fa perdre una part de context, però probablement et dona més perspectiva. De tota manera, el veritable efecte és no poder veure els meus fills i la meva dona. Fa més d'un any i mig que ens tenen tancats i ens volen aïllats. Ens

La presó no deixa de ser una fase més que assumim per a guanyar la llibertat i la República catalana

La llista d'Esquerra Republicana representa la força de l'independentisme català, basc i gallec i serveix per a sumar forces de tot l'estat al projecte impulsat des de Catalunya

volen castigar, però no ens coneixen, no podran aturar-nos. Som els qui no ens rendim mai. La presó no deixa de ser una fase més que assumim per a guanyar la llibertat i la República catalana.

—Potser hi ha tensió entre exili i interior. Però això ja va passar durant el franquisme entre Tarradellas i l'interior. Com se soluciona? És greu?

—No estic d'acord que hi hagi tensió entre els represaliats. L'exili i la presó són dues cares de la repressió. Tothom té molt clar que l'adversari comú és l'estat i en cap cas els companys de viatge. Tots hem de continuar treballant per avançar cap a la consecució de la República catalana i crec que tots ho fem. Això sí, com hem reclamat diverses vegades, cal que tracem una estratègia comuna entre tots els actors que volen que Catalunya sigui un estat independent i estic convençut que ho farem.

—Per què Toni Comin no va a la llista d'ERC?

—Toni Comín ha decidit d'anar en una altra llista electoral i, com sempre hem dit, respectem les decisions de tothom.

—Argument: un independentista ha de votar la llista de Puigdemont perquè hi ha tres independentistes catalans als primers llocs (Puigdemont, Comin i Ponsatí) mentre que a la llista de Junqueras només un (Junqueras), la resta són bascs i gallecs. Com ho contraargumentaríeu?

—D'entrada, negant la major, és fals. Entre els quatre primers llocs de la llista d'Esquerra Republicana hi ha tres independentistes catalans, però ha interessat fer córrer aquesta mentida. Són l'eurodiputat Jordi Solé, la Diana Riba, que a més és la dona d'un pres polític, i jo mateix. I ens acompanya també Fernando Barrera, un independentista basc de pedra picada. La llista d'Esquerra Republicana representa la força de l'independentisme català, basc i gallec i serveix per a sumar forces de tot l'estat al projecte impulsat des de Catalunya.

—Com descriuríeu Diana Riba?

—Una de les persones més valentes que he conegut. Li vaig fer una proposta gairebé deshonest, pel sacrifici que comportava en una situació com la seva i no va trigar ni un minut a dir que sí. Té clar que és una oportunitat única per a denunciar la repressió i s'hi ha tirat de cap. Descobrireu una persona molt intel·ligent, preparada i valenta.

—L'hegemonia d'ERC serà tan autonomista com ho va ser la de CiU?

—He, he, he. Fa gràcia aquesta pregunta, i fer-me-la a mi, a la presó. Perquè sóc independentista de tota la vida i Esquerra Republicana també. No hem estat mai autonomistes i no ho serem mai, no és el nostre model, nosaltres treballem per aconseguir la independència i construir la República catalana. I si, precisament, Esquerra Republicana és un projecte tan sòlid ara mateix i que s'ha situat al centre de la política catalana, és perquè la majoria de la societat catalana ha evolucionat cap a l'independentisme i no a l'inrevés.

—Per què voleu dirigir la Comissió Europea?

—És una oportunitat única per a posar el conflicte de l'estat espanyol i Catalunya sobre la taula europea, és una oportunitat única per a posar la repressió de l'estat al centre d'Europa. Mai abans cap català ni cap pres polític no havien estat candidats a la Comissió Europea. És la candidatura dels independentistes europeus d'arreu, de les nacions sense estat, com els gallecs, escocesos, bascs i flamencs. Desenes de partits de tot Europa han decidit que sigui jo qui encapçali la candidatura, un pres polític, i això és d'una transcendència molt important. Hi ha cap imatge més potent per a l'independentisme que un pres polític com a candidat a la Comissió Europea? Ens situa al centre.

—Què canviariu d'Europa?

—Que primin les persones i els drets per sobre dels interessos econòmics i

EFE

La diversitat d'Europa i a la vegada els valors que comparteix tot el continent és una riquesa que no podem perdre

dels estats. No pot ser que mori gent a la Mediterrània i Europa no faci res, no pot ser que l'austeritat estigui per sobre de les necessitats més bàsiques. L'Europa actual és més un club d'estats que no pas una federació de pobles, com es pretenia en la seva fundació. Cal posar les persones al centre de totes les polítiques i que es respectin els drets i les llibertats, no pot ser que Europa miri cap a una altra banda en funció dels interessos. I a la vegada cal potenciar molt més l'educació i la innovació, Europa va perdent el tren del present davant altres estats i regions del món.

—**Què mantindríeu d'Europa?**

—Els valors, la cultura, la democràcia, els drets i la llibertat. La diversitat d'Europa i a la vegada els valors que comparteix tot el continent és una riquesa que no podem perdre. Aquesta part del món que ha estat capaç del millor i del

pitjor de la humanitat, és probablement un dels millors racons del món per a viure, però hem de saber mantenir l'esperit fundacional d'Europa, no girar l'esquena als grans problemes i gaudir de la història i la cultura creada aquí. Una altra idea que m'agrada és la que defensa George Steiner, quan diu que Europa són els seus cafès, cosa que no passa en altres indrets del món. A Europa es passa l'estona als cafès, es llegeix, es conspira o simplement s'enraona. I és igual ser a Roma, a París, a Viena o a Sant Vicenç dels Horts. Cafès com a sinònim de lloc de reunió, de conversa, de paraula, sense diferències de classes ni orígens, com a sinònim d'espai compartit per a la discussió però també la construcció.

—**De canvis a la Comissió Europea, quins n'hi hauria d'haver?**

—El Parlament Europeu, que és el re-

presentant de la sobirania dels ciutadans europeus, hauria de tenir més força, més poder real i no estar tan supeditat a la Comissió Europea i al Consell. Nosaltres sempre hem defensat que som independentistes respecte de l'estat espanyol i federalistes respecte d'Europa, però volem canvis, i un d'aquests canvis és millorar els sistemes democràtics europeus, de manera que la ciutadania tingui més capacitat de decisió, encara que sigui de manera representativa, i no els estats directament.

—**Quins records teniu dels anys d'eurodiputat?**

—Va ser un temps del qual tinc molt bon record. Vam treballar de manera coordinada amb els companys Ramon Tremosa i Raül Romeva, amb qui he acabat tenint una molt bona amistat. Amb Romeva compartim fins i tot cel·la i és una persona in-

dispensable en aquesta etapa de la meua vida.

—**Qui us ha visitat, d'Europa?**

—La veritat és que molta gent, i també he rebut molts missatges de suport. No és igual el que fan els estats i els governs que el que pensa la ciutadania, els eurodiputats i l'opinió pública de molts dels països.

—**Una ciutat europea que recomaneu, i per què?**

—Si hagués de recomanar una ciutat europea, recomanaria Florència, perquè és el bressol del Renaixement.

—**Un país europeu que recomaneu, i per què?**

—Recomanaria Itàlia, perquè sóc d'educació i cultura italianes.

—**Heu viscut mai anys fora de Catalunya, en algun país europeu? Què hi fèieu?**

—He viscut o mig viscut a Roma, perquè estudiava a l'Arxiu Secret del Vaticà, i a Brussel·les i Estrasburg perquè era diputat del Parlament Europeu.

—**Quines llengües europees parleu? Un llibre amb aquesta llengua que recomaneu?**

—Parlo català, castellà, italià i anglès. I com a llibre en italià recomanaria el *Canzoniere*, de Petrarca.

—**Com pot ajudar la Comissió Europea als ciutadans catalans? Quines polítiques s'hi fan que afectin la vida de la gent?**

—Molt més que no pugui semblar. Les decisions que es prenen a Brussel·les ens afecten en gairebé tots els àmbits: progrés econòmic, cohesió territorial, medi ambient, drets dels consumidors, política comercial, política agrícola i pesquera, suport a la recerca i la innovació... Però hi ha àmbits en què s'hauria de fer més, com per exemple, programes socials, criteris comuns en política fiscal, acció exterior més ambiciosa i coherent i una defensa aferrissada dels drets i les llibertats.

—**Europa ens va fallar, l'1-0. Per què?**

—Els estats defensen els estats i això ja ho sabíem. Però és veritat que Europa ens ha decebut. Com deia, aquesta és l'Europa que volem canviar. De l'Europa dels estats a l'Europa dels pobles i els ciutadans. A l'Europa dels drets i les llibertats, amb les persones al centre. I Catalunya, amb la seva lluita per la defensa de la democràcia, els drets i les llibertats, és la principal esperança perquè Europa torni a ser aquest espai comú de justícia i esperança.

—**Quan podrem escollir el president europeu directament?**

—Ens agradaria que fos molt aviat. I afavorir i millorar la democràcia directa a escala europea, també.

—**Com valoreu el mandat de Jean-Claude Juncker?**

—És evident que de manera molt negativa. Va començar tacat per l'ombra de l'escàndol LuxLeaks, una trama per a facilitar l'elusió fiscal de multinacionals a Luxemburg quan ell era primer ministre. Amb Catalunya ha tingut un comportament cínic i irresponsable. Ens deixa una Europa desorientada i sense ambició davant reptes tan importants com el canvi climàtic, la justícia social i la defensa dels drets dels pobles. Crec que representa allò contra què lluitem.

—**I el d'Antonio Tajani?**

—Algú que li sembla que el règim feixista de Mussolini no era tan dolent perquè va fer carreteres no mereix ser president del Parlament Europa.

—**I el de Donald Tusk?**

—Ell és el més prudent i sensat de tots tres. Val la pena llegir bé entre línies el seu posicionament després del Primer d'Octubre. El problema és que els estats continuen veient les institucions europees com una plataforma per a practicar el seu nacionalisme d'estat i defensar els seus 'interessos nacionals'. I això ha de canviar. 📺

Catalunya, amb la seva lluita per la defensa de la democràcia, els drets i les llibertats, és la principal esperança perquè Europa torni a ser aquest espai comú de justícia i esperança

Els estats continuen veient les institucions europees com una plataforma per a practicar el seu nacionalisme d'estat i defensar els seus 'interessos nacionals'

Participants a la convenció municipal del PDECat a Vïc, el febrer passat. ACN

JxCat i ERC: la disputa per l'hegemonia a peu de carrer

26-M Radiografia dels municipis on es baten el poder territorial

ODEI A.-ETXEARTE

JxCat i ERC batallen per l'hegemonia i l'estratègia independentista a peu d'urna en cada elecció, i diumenge es pot tancar un cicle. Les europees faran visible d'una manera nítida els suports a Oriol Junqueras i Carles Puigdemont, i marcaran de manera decisiva el lideratge polític del moviment. Però no hi ha direcció sense base i, pel que fa a l'extensió del poder territorial, són molt rellevants els resultats de les

eleccions municipals, on totes dues formacions pugnen per enfortir-se a tot arreu. ERC aspira a guanyar-les per primera vegada des del 1979, però JxCat no li ho vol posar fàcil. El 2015, els de Junqueras ja hi van ser a prop. Es van quedar a 159.000 paperetes de CiU, que es va mantenir en el primer lloc en vots (669.781) i en regidors (3.336). ERC va ser la segona candidatura en regidors (2.380) i la tercera en vots (510.080), darrere del PSC.

La vella federació nacionalista va pair de manera agre-dolça aquells resultats. Havia

Pel que fa a l'extensió del poder territorial, són molt rellevants els resultats de les eleccions municipals

guanyat les eleccions, però perdia Barcelona en mans d'Ada Colau. L'interès mediàtic que desperta Barcelona ho pot enlluernar tot. ERC ho sap molt bé. Aquesta vegada, la victòria d'Ernest Maragall a la capital catalana pot esdevenir la icona de l'ascens electoral d'aquests últims anys, a partir de la qual ERC podria provar novament d'aconseguir la presidència de la Generalitat quan Quim Torra convoqui eleccions. El somni d'ocupar les dues bandes de la plaça de Sant Jaume: CiU hi va ser entre el 2011 i el 2015. Però el mapa electoral continua

Pere Aragonès amb els batlles Annabel Moreno (Arenys de Mar), Isaac Peraire (Prats de Lluçanès), Maite Aymerich (Sant Vicenç dels Horts) i l'ex-batlle de Sabadell Juli Fernández. ACN

canviant. N'és un indicador el nombre de llistes presentades. ERC podrà ser votada a 807 municipis, un centenar més que el 2015. JxCat opta a la batllia a 809, tot i que fa quatre anys va registrar 850 candidatures, aleshores amb les sigles de CiU.

Les quatre grans ciutats

El 26-M arriba com la segona volta del 28-A. Els de Junqueras confien que els resultats de les espanyoles es repliquin diumenge als col·legis electorals i JxCat encreua els dits perquè el vot europeu per a Puigdemont porti l'electorat a votar per la mateixa força a les municipals, unes eleccions en què tradicionalment s'ha imposat la confiança en el candidat i les dinàmiques locals.

A Barcelona, les enquestes han reflectit un frec a frec entre Maragall i Colau que es podria decantar per l'ex-con-

Les lògiques que expliquen l'opció de vot són diferents en funció de les eleccions

seller d'Afers Exteriors. Els pactes de govern no seran senzills si el ple es fragmenta tant com indiquen els sondatges, i aquí JxCat, amb Elsa Artadi, pot tenir un paper clau. No hi haurà cap moviment sense conseqüències. El color de les aliances a Barcelona i als ajuntaments més importants del país pot esblairar o reforçar les relacions dels dos socis del govern de la Generalitat, després d'una campanya d'enfrontaments continus. A Girona, la bat-

lessa Marta Madrenas podria mantenir-se a la batllia, però és una incògnita els suports que sumarà Guanyem Girona. Madrenas intenta mobilitzar l'electorat **avisant que, si poden, pactaran amb ERC i el PSC**. Fa quatre anys, CiU va obtenir-hi deu regidors, i ERC, quatre, igual que la CUP i el PSC. El 28-A, ERC va ser primera força, seguida de JxCat, a només tres punts. Caldrà veure si ERC trasllada al ple municipal aquesta tendència a l'alça o si, al contrari, Guanyem també fa forat en el seu electorat potencial.

La pugna entre els dos socis de govern s'ha traslladat igualment a Lleida, on pot trontollar la batllia del socialista Fèlix Larrosa, qui l'estiu passat va rellevar Àngel Ros. JxCat, que va ser segona força el 2015 amb les sigles de CiU, aspira ara a aconseguir-la amb l'ex-diputat al congrés espanyol Toni Postius. Però

ERC també treballa perquè el seu cap de cartell, Miquel Pueyo, lideri un canvi a la ciutat, amb l'embranchada dels resultats de les espanyoles i ERC com a primera força a la ciutat, seguida del PSC. A Tarragona, el socialista Josep Fèlix Ballesteros pretén de governar en solitari i els dos partits independentistes intenten guanyar pes al ple. Ara bé, és ERC qui podria obtenir millors resultats si se segueix la tendència del 28-A, quan ja va ser segona força. No era un creixement menor: havia estat la cinquena feia tres anys.

Què decanta el vot a les municipals?

Les lògiques que expliquen l'opció de vot són diferents en funció de les eleccions i caldrà veure si diumenge, amb l'efecte del 28-A, s'imposa la lògica del contagi, del contrapès o una dinàmica pròpia. Quins elements defineixen els

vots a les municipals? Segons l'observatori de política municipal que elabora Feedback per a l'Associació Catalana de Municipis, a les poblacions de més de 50.000 habitants els factors més decisius són –per aquest ordre– la feina del grup a l'ajuntament durant la legislatura anterior i la confiança personal en el candidat, a més de l'orientació política pel que fa a la relació entre Catalunya i Espanya. En canvi, pesen menys la voluntat de canvi a l'ajuntament, la identificació ideològica amb el partit o la defensa d'un interès local concret. Per tant, els batlles parteixen en teoria amb una fortalesa difícil de contrarestar per a l'oposició si han tingut mandats més o menys plàcids, sobretot si, a més, han governat amb majories folgades.

JxCat arriba a les municipals arrossegant la crisi interna amb el PDECat, el ball de sigles amb la constitució de la Crida Nacional per la República, ara en hibernació, i entomant les conseqüències de l'ascens electoral d'ERC a totes les institucions. Les dues forces, a més, concorren als comicis colpejades per la repressió de l'estat espanyol després de l'1-O, amb l'impacte de desenes de batlles investigats i l'arxivament lent i progressiu de la majoria de les causes. CiU va aconseguir 429 batllies després de les últimes municipals, el segon cop que superava el PSC en vots i regidors des del restabliment de la democràcia. Aquest llistó sembla ara difícil de repetir, si s'avaluen els resultats del 28-A.

L'estira-i-arronsa independentista també s'ha traslladat a alguns dels principals municipis en què governa JxCat

Quan ERC guanya en municipis governats per JxCat

L'estira-i-arronsa independentista també s'ha traslladat a alguns dels principals municipis en què governa JxCat. Aquestes darreres eleccions espanyoles, ERC va guanyar en nuclis emblemàtics de la força municipal convergent com són Sant Cugat del Vallès, Vic, Igualada, Figueres i la Seu d'Urgell; ciutats on els relleus generacionals que va culminar CiU entre el 2007 i el 2011 van convertir la federació en la primera força municipalista.

A Sant Cugat del Vallès, Carmela Fortuny va rellevar Mercè Conesa a la batllia l'any passat, i el 28-A va veure com ERC obtenia el 26,75% dels vots i repetia com a primera força, mentre

Ernest Maragall i Elsa Artadi, quan seien a la taula del consell executiu. Ara es mesuren les forces a Barcelona. ACN

que JxCat, amb deu punts menys, perdia suports. Per entendre l'evolució de l'electorat i avaluar l'impacte de la tendència s'ha de mirar enrere: CiU hi va obtenir el 40,08% dels vots en les espanyoles del 2011, amb uns resultats històrics per a la federació arreu de Catalunya. JxCat ha governat aquest mandat amb onze regidors, i ERC, amb tres. Més ajustada ha estat l'aritmètica a Figueres, on Jordi Masquef ocupa la batllia sobre la base de set regidors des del novembre, quan Marta Felip va deixar el càrrec. ERC és la segona força i la CUP ja li va proposar un pacte, amb el PSC i Compromís d'Esquerres, per

a canviar la batllia. Provaran de bastir ara un pacte d'esquerres? El 28-A, ERC hi va guanyar amb el 26,08% dels vots i JxCat va ser la tercera, amb un 14,59%. Més difícil sembla que això pugui passar a Banyoles, que ha tingut batlles d'ERC i de CiU aquestes darreres dècades. Miquel Noguer, de JxCat, és batlle des del 2007 i ara es presenta a la reelecció. També aquí ERC va guanyar el 28-A i ha exercit com a principal partit de l'oposició al ple davant de la majoria. A Vilafranca del Penedès, Pere Regull és batlle des del 2009, després d'una moció de censura avalada per ERC i la CUP que va desbancar els socialistes. Amb el bagat-

ge pactista amb el PSC, ara es torna a presentar. En les dues últimes eleccions espanyoles, hi va guanyar ERC, i en les darreres catalanes, JxCat.

CiU ha governat a Vic des del 1979. Però, per primera vegada, ERC va guanyar-hi el 28-A. La batllessa de JxCat, Anna Erra, pretén de mantenir-se a la sala de comandaments de l'ajuntament, però ERC també s'ha fixat com a fita d'entrar-hi, malgrat les dificultats. Salvant les distàncies, l'aritmètica no és gaire diferent d'Olot, on Josep M. Corominas ha tancat el mandat gràcies a un pacte amb el PSC. Però Corominas no repeteix. S'hi presenta Pep Berga i ERC hi va guanyar en

les dues darreres espanyoles. També canvia el candidat de JxCat a la Seu d'Urgell. Albert Batalla no repeteix (intenta rellevar-lo a la batllia el pediatre Jordi Fàbrega) i JxCat va quedar a més de deu punts de distància d'ERC en les darreres espanyoles, les segones que ERC quedava primera. També hi ha un canvi de candidat de JxCat a Valls, on Dolors Farré cerca de rellevar el batlle Albert Batet, un dels homes de confiança de Carles Puigdemont i portaveu de JxCat al Parlament de Catalunya. Aquí la governabilitat sembla novament forçada als pactes, després d'un mandat en què Batet ha governat amb nou regidors i gràcies a un pacte amb els d'Oriol Junqueras, després d'una dècada a la batllia. Aconseguirà ERC de guanyar regidors després de l'ascens espectacular que ha tingut en les eleccions espanyoles aquests tres últims anys? El 21-D, JxCat va quedar davant d'ERC amb sis punts més. A Vilanova i la Geltrú, tampoc no ha optat a la reelecció la batllessa Neus Lloveras. CiU hi ha governat durant dues dècades i ara JxCat renova la llista, encapçalada per Blanca Albà. ERC va quedar primera el 28-A, i el 21-D, per davant de JxCat.

Les batllies més consolidades de JxCat

Hi ha altres municipis governats per JxCat on ERC va guanyar per primera vegada el 28-A. Però la majoria amb què han governat batlles de JxCat, que ara opten a la reelecció, dificulta molt que hi pugui haver relleus. És el cas d'Igualada, amb Marc Cas-

Hi ha altres municipis governats per JxCat on ERC va guanyar per primera vegada el 28-A

Anna Erra i Quim Torra, al mercat del Ram de Vic. ACN

Gabriel Ruffián i Juli Fernández, en la campanya electoral del 28-A. ACN

Diuenge, la batalla per l'hegemonia independentista entre JxCat i ERC també es dirimirà decisivament als municipis

tells, i una folgada majoria absoluta d'onze regidors de vint-i-un. Històricament, a Igualada hi ha hagut batlles de CiU i del PSC, però mai d'ERC. A Ripoll, el batlle i també diputat de JxCat Jordi Munell ha governat amb una àmplia majoria absoluta d'onze diputats, davant els quatre d'ERC. Amb algunes diferències, la situació es repeteix a Puigcerdà amb Albert Piñeira, que va accedir al càrrec el 2015, després de cinc mandats amb ERC amb el timó de l'executiu, i ha governat amb onze regidors dels catorze. A Mollerussa, Marc Solsona també va veure com ERC s'imposava el 28-A, però fins ara ha gestionat el consistori amb una àmplia majoria absoluta d'onze regidors, davant els tres d'ERC.

Després de setze anys, l'històric convergent Josep Pobleu deixa la batllia de Vila-seca amb majoria absoluta. També la presidència de la Diputació de Tarragona, que ha exercit durant dotze anys. Aspira a rellevar-lo Pere Segura, de la candidatura Vila-seca Segura-Junts.

El pes municipal d'ERC

Fa quatre anys, el partit de Junqueras va obtenir 259 batllies i ha governat en més de tres-cents municipis. Una de les més importants ha estat la de Sabadell, amb Juli Fernández. Hi va arribar per un pacte amb la Crida per Sabadell (encapçalada per la CUP) que incloïa fer un relleu a mig mandat amb Maties Serra-cant. ERC i la Crida han compartit la gestió d'un municipi

sacsejat pels casos de corrupció en què es va implicar el socialista Manuel Bustos. ERC també es va enfortir el 2015 a les batllies de Cambrils (Camí Mendoza), Salt (Jordi Viñas), Sant Vicenç dels Horts (Maite Aymerich), el Masnou (Jaume Oliveras), Vilassar de Mar (Damià del Clot), Amposta (Adam Tomàs), Manlleu (Àlex Garrido), Balaguer (Jordi Ignasi Vidal, que ara pugna per la reelecció amb el candidat de JxCat), Santa Coloma de Farners (Joan Martí), la Bisbal d'Empordà (Lluís Sais), Solsona (David Rodríguez), Montblanc (Pep Andreu), Falset (Jaume Domènech) i Moià (Dionís Guiteras).

És una incògnita si l'ascens d'ERC a l'àrea metropolitana en les eleccions espanyoles es replicarà ara a les municipals amb l'obtenció de regidors en ciutats fins ara gairebé impenetrables, com Santa Coloma de Gramenet. **El PSC es mantindrà en els seus baluards**, però ERC podria començar a guanyar votants en municipis on JxCat encara ho té més difícil per a créixer, tenint en compte que va quedar lluny del podi, sovint com a setena força, per darrere de Vox. És el cas de l'Hospitalet de Llobregat, Cornellà, Viladecans, el Prat de Llobregat i Sant Adrià de Besòs. A Badalona, a més, ERC es presenta en coalició amb Guanyem Badalona, amb el propòsit que Dolors Sabater torni a la batllia en compte de Xavier García Albiol, del PP. Diuenge, la batalla per l'hegemonia independentista entre JxCat i ERC també es dirimirà decisivament als municipis. 🗳️

Set curiositats de les eleccions europees que comencen avui

26-M El Regne Unit i els Països Baixos són els primers de votar avui, però la majoria dels estats de la UE voten diumenge. El Brexit alterarà la composició de l'eurocambra que sorgeixi després del 26-M

ROGER GRAELLS FONT

Avui comencen les eleccions europees. Els vint-i-vuit estats membres de la Unió (UE), inclòs el Regne Unit, voten fins diumenge la nova composició del Parlament Europeu per als cinc anys vinents. L'ajornament del Brexit fins a la tardor ha obligat els britànics a concórrer-hi. De fet, el Regne Unit és el primer estat que vota: avui mateix, juntament amb els Països Baixos.

El gruix d'estats, entre els quals l'espanyol i el francès, votaran diumenge. Demà hi haurà eleccions a Irlanda i a la República Txeca i dissabte, a Letònia, Malta i Eslovàquia. En total, s'elegeixen 751 eurodiputats que votaran el candidat a presidir la

Comissió Europea, els anomenats Spitzenkandidaten que proposen les formacions polítiques de l'eurocambra d'ençà de les eleccions del 2014. No obstant això, és el Consell Europeu, format pels primers ministres dels vint-i-vuit estats, que tria el president de la Comissió perquè l'avalí l'eurocambra.

Habitualment, en unes eleccions hi ha unes regles de joc comunes que estableixen la igualtat de condicions entre tots els electors. Però a les eleccions europees no es respecta aquesta regla democràtica bàsica. Hi ha barreres electorals diferents, una edat mínima per a ser candidat segons cada estat, en alguns estats no poden votar els residents a l'estranger... Tot plegat, un desgavell de regles i diferències que no contribueixen a unificar el

Us oferim set curiositats de les eleccions al Parlament Europeu de diumenge vinent. ACN

S'escullen 751 eurodiputats, que al seu torn votaran el candidat a presidir la Comissió Europea. ALBERT SALAMÉ

procés electoral sota un mateix paraigua.

Tot seguit, repassem set curiositats sobre aquestes eleccions.

L'estat que vota en dos dies

La República Txeca és l'únic estat de la UE en què els ciutadans poden votar durant dos dies, divendres i dissabte.

Quants eurodiputats hi haurà després del Brexit?

En total hi haurà 751 eurodiputats quan passin les eleccions, però l'eurocambra es reduirà a 705 quan el Regne Unit surti de la UE. El pes de cada estat es reparteix per un criteri de proporció demogràfica. Els estats més beneficiats per la sortida del Regne Unit seran el francès i l'espanyol, que guanyaran cinc eurodiputats cadascun, seguits d'Itàlia i dels Països Baixos, amb tres, i d'Irlanda, amb dos. I nou estats es repartiran els nou eurodiputats

Un desgavell de regles i diferències que no contribueixen a unificar el procés electoral sota un mateix paraigua

restants: Polònia, Romania, Suècia, Àustria, Dinamarca, Eslovàquia, Finlàndia, Hongria i Estònia.

El Brexit, per tant, alterarà les majories del 26-M. En un context de creixement dels partits euroscèptics i de l'extrema dreta, la redistribució d'eurodiputats que hi haurà pot arribar a ser determinant per a les majories al Parlament Europeu.

A quins estats el vot és obligatori?

En cinc estats de la UE, el vot és obligatori. Són Bèlgi-

ca, Bulgària, Xipre, Grècia i Luxemburg.

Poden votar tots els residents a l'estranger?

En quatre estats no és permès que residents a l'estranger votin: ni per correu, ni a l'ambaixada, ni electrònicament ni per representació. Són la República Txeca, Irlanda, Malta i Eslovàquia. El vot electrònic es permet a Estònia i el vot delegat pot exercir-se a Bèlgica, el Regne Unit, els Països Baixos i a l'estat francès.

Quina edat mínima han de tenir els candidats?

Depèn de l'estat. A la major part, l'edat mínima és de 18 anys, però en alguns és de 21, 23 i fins i tot de 25. A Grècia i Itàlia no pot haver-hi un candidat menor de 25 anys; Romania estableix l'edat mínima a 23; i a Bèlgica, Bulgària, la

República Txeca, Estònia, Grècia, Letònia, Lituània, Polònia, Eslovàquia i Xipre és de 21.

Quina és la barrera electoral?

També depèn de l'estat. N'hi ha del 5%, del 4%, del 3%, de l'1,8% i de cap. Bèlgica, la República Txeca, França, Hongria, Letònia, Lituània, Hongria, Polònia, Polònia, Romania i Eslovàquia tenen una barrera del 5%; Itàlia, Àustria i Suècia, del 4%; Grècia, del 3%; Xipre, de l'1,8%. A la resta d'estats, en aquestes eleccions no hi ha llistó electoral.

Quan se sabran els resultats?

Diuenge a partir de les 23.00. És l'hora marcada per al tancament dels col·legis electorals a Itàlia, l'estat que acaba més tard. Fins aleshores, no hi haurà resultats a cap estat. ■

JOAQUIM FORN

‘A la presó és on menys diferències tenim’

Entrevista al candidat de JxCat a la batllia de Barcelona, pres polític a Soto del Real

ASSUMPCIÓ MARESMA

En aquesta entrevista Joaquim Forn explica per què es presenta, per què no ha abandonat la política, per què persisteix. Explica que la presó és també un lloc per a aprendre a no rendir-se. Veu clar el seu projecte de ciutat, que considera que està pitjor ara que no pas fa quatre anys. Té memòria i critica els socialistes i Iniciativa per haver-se venut el sòl municipal durant anys. No li agrada fer falses promeses sobre habitatge social i concreta el seu objectiu: un 25% d'habitatge públic. Vol ser batlle de Barcelona en llibertat. Enyora passejar per la ciutat, en parla amb consciència. Són anys i anys de conèixer la ciutat a fons, a l'oposició i al govern. El seu nom sempre havia sonat com a futur candidat i ara, quan es presenta per governar la ciutat, es troba amb unes circumstàncies hostils que no s'havia imaginat mai.

Inevitable parlar del judici. La gent els diu que fan bona cara quan els veuen per la televisió durant el judici: li agrada i diu que és cert, que procuren mantenir-se, però que hi ha moments que defalleixen. Què la sort és poder estar tots nou junts. Que s'animen els uns als altres. Sobre la sentència, no en veu cap més sinó l'absolució i té la certesa que seria més intel·ligent de no fer previsions catastrofistes. Considera que fer-ne només serveix per a aplanar al camí als qui voldrien una sentència dura.

— Fer campanya per a ser batlle de Barcelona des de la presó, no havent comès cap delictiu, deu originar uns sentiments difícils d'explicar?

— No tan sols per la campanya. Aquest sentiment d'injustícia fa molt de temps que el tinc. Fa més d'un any i mig que estic tancat i cada dia que passa la injustícia contra els empresonats i els exiliats és més gran. Si a sobre ets candidat i les traves per fer-nos sentir es multipliquen, aleshores prens consciència del perquè ets a la presó. Des de la Junta Electoral intentaran silenciar-nos, utilitzaran tots els mecanismes per impedir que siguem visibles. No ens rendirem i

En cap moment no he perdut el contacte ni la informació de Barcelona

Per l'obsessió ideològica de Colau i el seu govern amb el tramvia, han acabat deixant coixa la nova xarxa de busos

haurem de trobar mecanismes per a fer arribar la nostra veu.

—La vostra sinceritat a expressar públicament els dubtes sobre si continuar o no fent política és poc habitual. Com veieu aquests dubtes des de la posició actual?

—He tingut dubtes de continuar en la política. Tinc clar que fora de la política també es pot lluitar pels teus ideals. També és cert que des del dia que vaig entrar a la presó he vist clarament que hi havia una clara voluntat de silenciar-nos. He vist que fèiem nosa i arran d'aquesta situació he decidit de no plegar. Malgrat les limitacions imposades, he fet el pas de presentar-me a les eleccions municipals. Fa molts anys que treballo per la ciutat, la conec, tinc experiència de govern, puc aportar idees i un gran equip per a dur-les endavant. Presentar-me em permet de continuar lluitant per Barcelona i per la llibertat.

—Es pot dirigir Barcelona de la presó estant?

—Segur que no. No hi aspiro. El mes de juny s'acabarà el judici i espero fer d'alcalde en llibertat.

—Com la veieu, la ciutat, des de la sala del Suprem o Soto del Real?

—En cap moment no he perdut el contacte ni la informació de Barcelona. Molts amics i companys em mantenen al dia. Intento estar informat de tot, no tan sols de què passa a Barcelona. És cert que quan ets a la presó perds el contacte directe amb moltes persones i podries arribar a crear-te una imatge desvirtuada o parcial de la realitat. Per això és important de rebre informació per diversos canals i a través de persones amb sensibilitats diferents. Crec que la ciutat està pitjor ara que no pas fa quatre anys i diria que és un sentiment compartit per la majoria de barcelonins i barcelonines.

—Quines són les cinc prioritats que proposeu per millorar Barcelona?

—L'ajuntament i el govern de la ciutat

han de tornar a escoltar tothom i a governar per a totes i tots. Tots els sectors de la ciutat han de tornar a sentir-se participants de fer ciutat. Colau i Barcelona en Comú han posat sota sospita tot allò que representa l'activitat econòmica; de manera que creiem que l'ajuntament ha de tornar a ser part activa de l'impuls a l'activitat econòmica, la generació de feina de qualitat i l'aprovació d'un salari mínim de ciutat que permeti a les famílies de sortir-se'n i tirar endavant. Cal que la guàrdia urbana recuperi confiança i torni a sentir-se útil per recuperar tot allò que hem perdut en matèria de seguretat i convivència a la ciutat. Millorar l'accés a l'habitatge també serà una prioritat del nostre govern, oferint un pacte en aquest àmbit a totes les forces polítiques per avançar en dos objectius: afrontar l'emergència d'habitatge de les famílies més vulnerables i mobilitzar sòl a la ciutat perquè administració pública i privats fem créixer el parc d'habitatge de lloguer assequible. I treballar a partir d'ara mateix a transformar la ciutat enfront del desafiament ecològic, per fer una Barcelona verda, saludable i autosuficient energèticament.

—Com considereu que ha gestionat Colau l'herència del mandat amb Xavier Trias, en el qual vau participar activament?

—No m'ha agradat. Malauradament, el govern Colau va fer un esforç des del primer moment per deixar clar que trenca-va amb etapes anteriors; és legítim, però crec que s'ha fet perillar la continuïtat d'objectius i prioritats municipals que transcendeixen mandats.

—Què us sap més greu que no hagi continuat?

—M'ha sabut greu la seva negativa a concloure la nova xarxa d'autobusos. Han posat en funcionament totes les línies que vam projectar nosaltres, excepte la D-30, la que havia de recórrer la Diagonal amb busos elèctrics. Per l'obsessió ideològica de Colau i el seu govern amb el tramvia, han acabat deixant coixa la nova xarxa de busos.

ACN

“
“
El turisme – i els efectes que tingui – s’ha de gestionar i no pas limitar-te a criminalitzar-lo

—Sovint Elsa Artadi posa d'exemple la gestió en seguretat durant el vostre mandat i com han augmentat els delictes aquests darrers anys. En això, la situació ha empitjorat molt. Per què? Per les circumstàncies (narcopisos, etc.) o per la manera com s’ha gestionat? Què proposeu?

—Sense dubte hi ha hagut un problema de gestió. Tenim un govern que ha trigat massa a reconèixer l'autoritat de la Guàrdia Urbana, a definir uns objectius clars i a fer complir les ordenances municipals. Tot això ha implicat un deteriorament en la convivència ciutadana i un augment dels fets delictius que se situa en un 27%. Ara, revertir la situació no serà fàcil. Nosaltres ja ho vam fer quan Xavier Trias va ser alcalde. Quan es va acabar el seu mandat els fets delictius havien disminuït d'un 15%. Es va actuar, juntament amb els Mossos d'Esquadra, al metro, on es produïa un nombre important de furtos. Es va eliminar el fenomen dels tafureros (*trilers*) a la Rambla, es van activar els equips de policia a les platges de Barcelona, els grups de delinqüència urbana... Colau no ha sabut

aprofitar ni donar continuïtat a tot allò que ja funcionava. Nosaltres recuperarem aquests eixos i augmentarem els efectius amb quatre-cents nous agents, però el fet realment important és un canvi en la mentalitat, que la convivència i la seguretat passin a ser una prioritat per al nou equip de govern.

—La guàrdia urbana s’ha de democratitzar més? Hi ha d’haver més canvis profunds?

—La guàrdia urbana és un cos policíac democràtic. Tots els seus membres passen per l'Escola de Policia de Catalunya, on reben una formació basada en principis i valors de legalitat i democràcia. Parlem d'un cos de tres mil persones on sempre pot haver-hi casos de comportaments inadequats d'algú. El cos ha de ser capaç d'articular els seus mecanismes interns de control per detectar-los i apartar els qui puguin tenir aquests comportaments inadequats. Això val per a qualsevol altre cos de policia.

—Sabeu que l'ex-cap de la guàrdia urbana, Xavier Vilaró, que va apartar de

la direcció, ara ha tornat i es fa càrrec de la inspecció nocturna. Què en penseu?

—L'alcalde Trias el va destituir. Si té el dret de reingressar al cos de la guàrdia urbana, li haurien hagut de buscar un altre lloc.

—Cada vegada és més lluny el model de policia de barri?

—No hi ha models infal·libles. La policia de barri mal comandada, sense objectius i prioritats definits, sense un suport del poder polític, no garanteix una millor seguretat.

—Valls sembla que ressuscita el pla del Morrot que havia proposat Xavier Trias. Què en penseu?

—No sé què ha proposat Valls. Jo continuo pensant que el Morrot és un espai on es pot fer ciutat.

—Hi ha consens a dir que la solució dels problemes derivats del turisme és impulsar el turisme de qualitat. Com es pot fer?

—El turisme – i els efectes que tingui – s’ha de gestionar i no pas limitar-te a

criminalitzar-lo. Fa uns quants anys, a Barcelona hi havia un equilibri 50 a 50 entre turisme d'oci i el del turisme que venia a treballar, de congressos... En acabar el mandat actual, la gent que ve per feina és un 30%, i el turisme d'oci ja és el 70%. No serveix de res proclamar que hem de suportar els efectes d'una plaga, com hem sentit a alguna regidora dels comuns. Cal arromangar-se, implicar-se, gestionar i, per exemple, recuperar la promoció turística, centrant-nos a augmentar el turisme cultural, familiar, esportiu...

—El triomf de l'ANC a la Cambra de Comerç pot ajudar a millorar la vida de Barcelona? Pot significar el final de la pressió de determinats lobbys?

—No podem demanar a la Cambra de Comerç que solucioni tots els problemes de Barcelona. No és la seva funció. Els resultats de les darreres eleccions són importants perquè representen un canvi i una oportunitat. Han estat unes eleccions democràtiques, en què ha participat molta més gent que en ocasions anteriors, malgrat que la participació continua essent encara massa baixa. S'ha de donar confiança al nou equip i al president que en surti elegit. De segur que sabran encarar els objectius que avui tenen els empresaris.

—La solució de l'habitatge de Barcelona és que hi hagi més pisos socials?

—Aquest és un dels principals problemes que tenim com a ciutat i per això demanem un pacte social per a l'habitatge, que inclogui actuacions per als vint anys vinents i que tingui prou suport per a ser executat independentment de qui governi. Durant massa temps, en els trenta-dos anys de governs socialistes i amb Iniciativa, l'ajuntament s'ha després del sòl públic, subhastant-lo al millor postor. Ha estat un greu error del qual encara paguem les conseqüències. Només així s'explica que, per culpa d'aquesta manca de previsió, a Barcelona el parc públic d'habitatge només abasti el 2% del total, tot i que en algunes altres ciutats europees aquesta xifra és

ACN

mou entre un 20% i un 25%. El pacte social per a l'habitatge ha de servir per a treballar, a llarg termini, per assolir aquests percentatges.

—Quants en caldrien?

—No m'agrada quantificar. Acabem confonent els ciutadans i sembla que entrem en un mercadeig. Per això ens agrada dir que volem assolir l'objectiu del 25% de parc d'habitatge públic. Creiem que cal actuar en dos vessants: el primer és resoldre la situació de les famílies en situació d'emergència social, inajornable; i en segon lloc cal que posem les condicions perquè la gent que vol viure a Barcelona s'ho pugui permetre, posant a disposició habitatge assequible. En aquest sentit, les principals actuacions que entenem que hauríem de fer són: primer, mobilitzar terreny amb criteri d'habitatge públic i de lloguer assequible; terreny per a promocions públiques i terreny per a posar a disposició de la iniciativa privada, condicionat al lloguer assequible, per exemple amb drets de

superfície. Una de les bosses de terreny que tenim a Barcelona és de titularitat estatal: el Bruc, la Sagrera, l'estació de França, el Morrot. També ens proposem de reduir costos, mitjançant incentius fiscals lligats a l'índex de referència de lloguers. Així mateix, aprovar un nou pla general metropolità, adaptat a la realitat i simplificat. I promoure la rehabilitació integral d'edificis.

—Amb quins terminis?

—No vull enganyar amb els terminis. És una operació a llarg termini. Cal posar les bases i començar a treballar amb el màxim consens. Com deia, no podem ser presoners de les vicissituds d'un mandat, de si governa un partit o un altre. Cal fer un acord ampli i executar-lo. No és una operació d'un únic mandat.

—No seria una bona solució habilitar els deu mil pisos dels bancs?

—Insisteixo que això de les grans xifres en aquest àmbit ens pot menar a errors greus o a frustracions. Ada Colau va

arribar al govern dient que a Barcelona hi havia 80.000 pisos buits que calia habilitar, i ha acabat reconeixent que no existeixen.

—**Quin és el barri de la vostra infantesa?**
—Vaig néixer i vaig viure els primers vint-i-vuit anys de la meua vida a la Gran Via, al barri de Fort Pienc.

—**I el de la vostra maduresa?**
—Quan em vaig casar vaig viure a la Dreta de l'Eixample i des de fa dinou anys visc a Gràcia, a la Vila de Gràcia.

—**Deveu enyorar un munt de coses, però concretament de la ciutat qui racó enyoreu més i quin menys?**
—No hi ha cap racó en concret. El que més enyoro és passejar, caminar per la ciutat, retrobar-me amb la gent, viure la ciutat.

—**Per als ciutadans sovint representa una altra agressió veure segons quins moments del judici. Com viviu el dia a dia, vosaltres?**
—Podem dir que tenim dues menes de cansament, el físic i el mental. El físic

ve originat per la manca de descans, el trasllat, les hores que ens passem al Suprem. El mental és degut a la tensió que tenim acumulada. La gent que ens mira per la televisió diu que fem bona cara. És cert, hem intentat cuidar-nos per suportar-ho bé, però això no vol dir que a vegades no ens sentim defallir. Sort en tenim de ser tots nou junts. Ens animem els uns als altres i així podem superar totes les adversitats.

—**Com us trobeu després d'aquests mesos de judici?**

—Ara estic bé, començo a veure el final del judici i això m'anima. He passat setmanes difícils. Hem escoltat més de 150 policies i guàrdies civils explicant falsedats i mitges veritats. He patit, no ho he passat gens bé. No sé tirar-me les coses a l'esquena. Quan sento una injustícia, persones que ens volen fer mal, em dol molt. Ara, en contrapartida, hem escoltat els testimonis que van anar a votar el primer d'octubre. Tots han donat una lliçó de dignitat.

—**Per què heu preferit més una defensa tècnica que política?**

—El meu advocat ha fet una defensa tècnica i jo he fet la defensa política de les meves actuacions. Com podem desmuntar les acusacions de rebel·lió, sedició o malversació sense fer una defensa tècnica? És impossible. Només amb una defensa jurídica ben fonamentada podem desmuntar les tesis de la fiscalia de l'estat. Hi ha ningú que pensi que guanyar amb arguments jurídics no ens dóna més força política? Jo estic convençut d'aquesta via i crec que és compartida per totes les defenses; no n'he vist cap a renunciar a la defensa tècnica dels seus clients.

—**Què us sembla l'actitud de Marchena?**
—En general el veig correcte en les formes. És molt conscient que és un judici molt mediàtic, que tindrà una continuïtat davant la justícia europea i vol evitar qualsevol error de procediment. També és cert que aquests darrers dies l'hem vist més nerviós, potser pel cansament.

—**Creieu que ja tenen la condemna decidida i escrita?**

—Sé que a molta gent li agrada dir que tot ja s'ha decidit i escrit, però no és la meua opinió. Vaig anar a l'Audiència a defensar la meua innocència, a defensar la nostra actuació al davant del govern de la Generalitat. Malgrat la presó, he anat al Suprem amb el mateix esperit. Vull lluitar fins al final, sense donar res per perdut. Sempre he dit que només preveig l'absolució i que hi ha prou arguments jurídics per a sustentar-la. Rendir-se o donar-ho tot per perdut abans de començar, no casa amb el meu caràcter.

—**Quina condemna espereu? No quina desitgeu, sinó quina preveieu?**

—Ja he dit que només preveig l'absolució i que aquesta és l'única sentència justa. No vull esperar res, ni fer cap càlcul ni cap especulació. No m'agrada que la gent especuli amb les nostres condemnes. Quan una persona està convençuda de la seva innocència no pot preveure cap més sentència que l'absolució. Quan ens dediquem a fer previsions catastrofistes aplanem el camí als qui voldrien una

Lluito per la meva innocència. Demanar l'indult seria acceptar que hem comès un delicte

Fa molts mesos que convivim vint-i-quatre hores el dia i la visió respecte de l'estratègia a seguir és molt coincident

sentència dura. Seria més intel·ligent de no facilitar-los tant les coses.

—Acceptareu un indult si el proposa una altra persona o entitat?

—Lluito per la meva innocència. Demanar l'indult seria acceptar que hem comès un delicte. Votar no és delicte, complir els manaments del Parlament de Catalunya no és delicte. Ni puc ni vull pensar en l'indult perquè no he comès cap delicte.

—Heu fet amics a la presó?

—He conegut bona gent, a la presó. Alguns s'han portat molt bé amb mi i m'han ajudat. Segur que quan surti m'agradarà veure'ls i, si puc, donar-los un cop de mà. El temps dirà si som amics. Dins la presó tots som iguals, tots som presoners, tots hem perdut la llibertat. Si no m'expliquen per què són condemnats jo no pregunto. Hi ha gent molt sola, sense recursos. Un copet a l'esquena, un somriure o una paraula amable poden ajudar molt. Qualsevol persona pot fer-ho, és al nostre abast.

—Quines coses heu descobert a la presó que no coneixíeu de vós mateix?

—Mandela deia que la presó és una magnífica escola de paciència i perseverança. Hi estic molt d'acord. Hi he après moltes coses. La més important ha estat conèixer-me a mi mateix, adonar-me de la meua capacitat de resistència. Allò que ahir et semblava que no suportaries, avui descobreixes que és possible. Aprens a no rendir-te, a viure el present, a descarregar la motxilla de superficialitats, guanyes en tolerància. No desitjo la presó a ningú, però si t'hi trobes, en pots treure lliçons positives. Sóc conscient que he tingut més eines i un suport social que molta gent no té, però la presó m'ha ajudat a enfortir-me en un sentit positiu.

—Per què creieu que no s'arriba a una unitat estratègica?

—No hi ha cap culpable, hi ha responsabilitats compartides, un excés de desconfiances que no ajuden a arribar a la unitat estratègica desitjada i reclamada per la ciutadania. Tots som conscients

que només hem avançat quan hi ha hagut unitat estratègica i confiança política. La nostra feina és restablir aquesta confiança. El resultat de les eleccions espanyoles ha estat molt bo en termes de país. Hem obtingut un resultat històric i la gent continua mobilitzada. És urgent de definir l'estratègia, compartir-la entre els partits i les entitats, explicar-la a la ciutadania.

—Ser a la presó o a l'exili pot condicionar la visió política? O les diferències venien d'abans?

—És clar que ser a la presó no hi ajuda gens. La comunicació amb l'exterior no és àgil i nosaltres mateixos podem tenir una visió esbiaixada, perquè no sempre disposem de tota la informació. Les desconfiances a què abans m'he referit no són noves, però també sabem que cal superar-les. La desunió ens fa més febles i vulnerables, tots n'hauríem de ser ben conscients.

—Com gestioneu aquestes diferències a la presó?

—Precisament puc afirmar que a la presó és on menys diferències tenim. Disposem de força temps per parlar i ho fem amb tota la confiança. Fa molts mesos que convivim vint-i-quatre hores el dia i la visió respecte de l'estratègia a seguir és molt coincident.

—Quin any serem independents?

—No crec que ningú pugui predir quin any serem independents. Jo n'estic segur, que ho serem, però que caldrà continuar lluitant i treballant.

—La via ha de ser unilateral, com fins ara? Per què?

—La millor via és la que ens permeti assolir els nostres objectius sempre pacíficament i democràtica.

—La vostra muller, Laura Masvidal, té un paper molt actiu políticament, tant en la reivindicació per la vostra llibertat, com també per la independència i la democràcia. El paper de les famílies ha causat molt d'impacte en la societat i

ha estat determinant. Com el viviu? Què heu descobert d'ella en aquesta situació? I de les vostres filles?

—Tots nosaltres hem madurat, hem enfortit el caràcter. M'ha donat molta tranquil·litat veure que la meva família era forta; que la Laura i les meves filles entenien la situació que els tocava de viure; i que en lloc d'enfonsar-se, han estat actives en la lluita per la llibertat, la democràcia i la justícia. Crec que és un denominador comú a totes les famílies de presos i d'exiliats. Per a les nostres famílies, aquesta experiència també haurà estat un aprenentatge.

—Quines lectures us han influït dins la presó?

—He llegit força a la presó. Tenir temps per a pensar i reposar, ajuda a gaudir més de la lectura. He descobert nous autors i he rellegit llibres de la meva joventut. No sé si puc dir que determinades lectures m'han influït, però segur que m'han ajudat a evadir-me, a emocionar-me i també a tenir visions diferents sobre determinades qüestions.

—Escriviu?

—Escriu un nou llibre. És la continuació dels *Escrits de presó*, però ara no tindrà el format de dietari. Parlaré de la presó als Lledoners i a Soto del Real. També del judici. I acabaré el dia que sapiguem la sentència.

Quim Forn en vint preguntes

—Quin és el vostre defecte principal?

—La impaciència.

—Quins dons naturals us agradaria tenir?

—M'agradaria saber dibuixar i tocar el violoncel.

—Quin nom (de noi i de noia) preferiu?

—Laura i Joan.

—Quin és el vostre artista preferit?

—Artista plàstic, Miquel Barceló.

—Quin és el vostre heroi de ficció preferit?

—Tintín i, durant la meva infantesa, Jep i Fidel.

—Quin personatge històric valoreu més?

—Jesucrist.

—Quin és el vostre lema?

—Podria ser una cita de Jean Cocteau: 'Ho van aconseguir perquè no sabien que era impossible.'

—Quines feines heu fet fora de la política?

—La primera feina que vaig tenir era en una fundació dedicada a l'ensenyament.

—L'escola on heu portat les filles era pública o privada?

—A l'escola concertada, els jesuïtes del carrer de Casp.

—L'última vegada que heu fumat marihuana?

—No he fumat mai. Ni marihuana ni cigarretes. Em marejo.

—Amb quina llengua parleu als pares? I als fills?

—Amb la meva mare parlo en castellà; és equatoriana i sempre hem parlat en castellà. Amb les meves filles parlem en català.

—Quina és la mentida més grossa que han publicat mai sobre vós en un mitjà de comunicació?

—No ho sé. No me'n preocupo gaire. Segur que n'hi ha alguna que m'ha molestet però tinc capacitat d'oblidar.

—El millor batlle de la ciutat fins avui?

—N'he conegut més d'un. De tots, n'he après i tots han fet coses positives. Jo he estat durant molts anys al costat de Xavier Trias i, per a mi, ell ha estat el millor alcalde de Barcelona.

—La cosa que ha fet més bé la batllessa actual?

—Penso que és bo saber rectificar. Quan Colau va rectificar respecte del Mobile World Congress, va ser una bona decisió.

Tots nosaltres hem madurat, hem enfortit el caràcter

És bo saber rectificar

—La que ha fet més malament?

—La manca de diàleg amb la societat i els partits. Pensar que només ella i la seva gent saben què és bo per a la ciutat. No ha entès que Barcelona és plural.

—Quant cobrareu si sou batlle? I si sou regidor?

—Crec que el sou de l'alcalde és d'uns 100.000 euros bruts anuals. El de regidor varia segons les responsabilitats.

—Qui us ha fet políticament?

—M'he format políticament en la Convergència del 74. Vaig entrar-hi l'any 82, on hi havia persones com Jordi Pujol, Miquel Roca, Ramon Trias Fargas, Josep M. Cullerell, Maria Rúbies...

—Qui creieu que faria la vostra feina millor, entre la resta de candidats?

—L'Elsa Artadi.

—Qui creieu que la faria pitjor?

—No ho sé, intento fixar-me en les persones que poden fer les coses millor, no pitjor. 📌

Cinc parlamentaris captius i una empenta de Marchena a Sánchez

Judici 1-0 Els presos polítics electes del 28-A assisteixen avui al congrés i al senat espanyols mentre es cou una maniobra política i judicial per a suspendre'ls

Oriol Junqueras i Gabriel Rufián, en el moment de recollir l'acta com a diputats al congrés espanyol. EFE

JOSEP CASULLERAS NUALART

Quatre diputats al congrés espanyol i un senador que arriben des de la presó, portats per la Guàrdia Civil, emmanillats, sense dret de reunir-se amb els companys de grup ni possibilitat de parlar amb la premsa. Aquestes són les condicions que el Tribunal Suprem espanyol ha imposat a Oriol Junqueras,

Jordi Sànchez, Jordi Turull, Josep Rull i Raül Romeva per poder assistir a la sessió de constitució del congrés i del senat espanyols. Uns diputats que no poden exercir els seus drets polítics amb plenitud, que romanen empresonats mentre dura el judici contra ells i sobre els quals pesa l'amenaça de ser suspesos immediatament del càrrec que han pres avui.

Arribaran al congrés i al senat abans de les deu del

matí, l'hora en què es preveu que comenci la sessió constitutiva. El procediment en ambdues cambres serà semblant. Hi arribaran emmanillats, custodiats des de Soto del Real per guàrdies civils, en cotxes sense logotip, tal com ja va passar ahir quan van anar a presentar les credencials i a recollir l'acta parlamentària. En el cas del congrés, els cotxes entraran en un aparcament subterrani, i un cop allà portaran els pre-

És una situació que neguiteja l'unionisme

sos a la comissaria de la cambra baixa, on els guàrdies civils faran el canvi de custòdia amb la policia espanyola. Des d'aleshores, els presos aniran custodiats permanentment per policies de paísà, que en controlaran els moviments i els acompanyaran fins als accessos a l'hemicicle. Una vegada a dins, tindran llibertat de moviments, oimés que els diputats no tenen pas assignat cap seient en la sessió constitutiva.

Serà el moment de més impacte, perquè es farà visible la condició de diputats electes dels presos polítics, en el mateix espai que el president del govern espanyol, Pedro Sánchez, i els dirigents i els diputats de tots els altres grups polítics. És una situació que neguiteja l'unionisme, fins al punt que el president

de Ciutadans, Albert Rivera, ha anunciat que demanaria immediatament a la mesa del congrés espanyol que, una volta configurada, prengui la decisió de suspendre'ls del càrrec de diputats, al congrés, i de senador, a la cambra alta.

Una alteració de les majories

La nova mesa del congrés tindrà la decisió a les mans. Manuel Marchena i la resta de membres del tribunal que jutja els presos polítics han delegat la decisió sobre la suspensió dels presos polítics electes. El Suprem mira d'aparentar distanciament, de fer veure que no prendrà pas decisions que puguin entendre's com una ingerència del poder judicial en la política. Perquè aquest cas, la suspensió de quatre diputats, és tan greu que implica

La mesa que haurà de prendre aquesta decisió serà presidida per la socialista Meritxell Batet, i tindrà com a vice-presidenta primera Gloria Elizo, de Podem

l'alteració de les majories al congrés, i el Suprem no hi vol tenir res a veure. O ho vol aparentar, perquè, per més que la decisió l'acabi prenent la mesa de la cambra, l'encàrrec el fa el tribunal, i són Marchena i els altres sis magistrats del judici contra el procés que van prendre la decisió de no sol·licitar el suplicatori al congrés per a determinar si Junqueras, Sánchez, Rull, Turull i Romeva podien continuar essent processats.

La mesa que haurà de prendre aquesta decisió serà presidida per la socialista Meritxell Batet, i tindrà com a vice-presidenta primera Gloria Elizo, de Podem; la vice-presidència segona l'ocuparà un altre socialista, Alfonso Rodríguez, i hi haurà encara una altra socialista en una de les secretaries, la parlamentària

Josep Rull, Jordi Sánchez i Jordi Turull, abans de recollir l'acta com a diputats del congrés espanyol. EFE

Raül Romeva recull l'acta com a senador espanyol. EFE

del PSIB Sofía Hernanz, i una altra secretaria per a l'ex-tinent de batlle de Barcelona Gerardo Pisarello, d'Unides Podem. Completaran la mesa dos membres del PP i dos de Ciutadans.

El PP ha confirmat que vol que l'actual presidenta del congrés Ana Pastor continuï a la mesa, com a vice-presidenta. També sona el nom d'Adolfo Suárez Illana com a secretari popular. Ciutadans ha anunciat que continuaran a la mesa Nacho Prendes i Patricia Reyes. Tanmateix, tant PP com Cs han assegurat que presentarien candidates a la presidència del congrés alternatives a Batet, tot i no tenir majoria. Pel PP, Ana Pastor i per Cs Sara Giménez. Al Senat, el PSOE hi tindrà tres membres, el PP tres més i el PNB un.

Una majoria d'aquestes dues mesos haurà de decidir

El Suprem va alliberar el poder legislatiu d'aquest embolic, i ara li torna la patata calenta bo i dient que no vol interferir en els afers polítics

si suspèn els presos polítics diputats i Raül Romeva com a senador.

I el suplicatori?

I la via per a suspendre'ls és, segons que han fet saber fonts del tribunal filtrades convenientment a la premsa espanyola, l'article 21.2 del reglament del congrés. Aquest article regula la suspensió dels drets i deures dels diputats: 'Quan, concedida per la cambra l'autorització objecte d'un suplicatori i ferma la interlocutòria de processament, es trobés en situació de presó preventiva i mentre durés.' El problema d'aquest article és que hi falla la primera premissa, és a dir, que hi hagi l'autorització d'un suplicatori per la cambra. Justament Marchena es va negar a demanar-lo, aquest suplicatori, perquè hauria implicat la suspensió

del judici i hauria obert un debat parlamentari sobre la conveniència de continuar processant els presos polítics elegits diputats.

El Suprem va alliberar el poder legislatiu d'aquest embolic, i ara li torna la patata calenta bo i dient que no vol interferir en els afers polítics. La interferència hi serà, perquè la suspensió dels quatre diputats tindrà un efecte clar sobre les majories del congrés, atès que la majoria absoluta serà de 173 diputats en compte de 176. No obstant això, abans de la investidura Junqueras haurà de renunciar a l'acta si vol agafar la d'eurodiputat. Per tant, s'arribarà a la sessió d'investidura de Pedro Sánchez amb 347 diputats i una majoria de 174. Un maldecap menys per al president espanyol, gràcies a l'empenta del Suprem. ■

CARLES PUIGDEMONT

‘Tornaré a una República. Si torno a una Catalunya autonòmica, és que torno a la presó’

Entrevista al president i candidat al Parlament Europeu

ADIVA KOENIGSBERG

ANDREU BARNILS

El president Carles Puigdemont fa any i mig que viu a l'exili i ara es presenta a les eleccions europees de diumenge que ve. Explica que és part de l'estratègia catalana de República i independència. En aquesta entrevista a la Casa de la República, a Waterloo, parla d'Europa, del procés

català, dels rivals independentistes i dels unionistes. Puigdemont rep VilaWeb i la primera cosa que fa és preparar el cafè ell mateix a la cuina de casa. La darrera que fa, ja fora d'entrevista, és mostrar una col·lecció d'originals de la revista Ariel. 'A tu t'agrada, oi, la cultura?', diu mentre toca amb delicadesa i admiració

la revista. Entremig, Puigdemont respon les preguntes amb temps.

—Per què voleu ser eurodiputat. Quin és l'objectiu?

—Ser eurodiputat s'ha d'entendre com una peça més d'una estratègia catalana de República i independència, amb

No hi ha un mecanisme millor per arribar a una plena democràcia que un sacseig al règim del 78

L'unionisme català no té res a veure amb l'unionisme espanyol

dos fets circumstancials: A mi m'han suspès tots els drets polítics d'ençà del juliol de l'any passat. Políticament estic paralitzat. No ens van autoritzar la investidura, no em permeten d'exercir política per ser elegit i després resulta que tenim unes eleccions al Parlament Europeu que arriben en un moment de maduresa de l'acció exterior. Ens permet de fer un gran salt gran endavant. És per a posar-ho al servei de l'acció exterior i de l'exili.

—Com valoreu Juncker?

—El president del Brexit. Ha estat molt decebedor. Si buscàvem un lideratge europeu en què ens poguéssim reconèixer, no és Juncker.

—Hi heu parlat, amb ell?

—No.

—Quins canvis necessita Europa?

—Europa necessita canvis d'arrel democràtica. Si analitzes les estadístiques de l'Eurostat, veuràs que hi ha un procés, preocupant, de distància entre la societat i les institucions. Tan sols menys del 50% pensa que el seu vot compta a la UE. Els nascuts als anys cinquanta consideren essencial de viure en una democràcia, però, dels nascuts als anys vuitanta, menys del 47% ho comparteixen. Això vol dir que tenim un problema de valors. Un problema important.

—El 27-O Europa ens falla. Per què?

—Jo no diria que ens falla el 27. Diria que ens falla el dia 1. I ens falla successivament. Va romandre indolent, i fins i tot còmplice, veient que ciutadans europeus eren agredits visiblement, públicament, per la policia d'un estat membre sense cap motiu. I això viola totes les normes i els valors fundacionals. No és que ens falli en el procés d'independència. Ja sabíem que no ens farien costat i que farien costat a l'estat espanyol. Però com a ciutadans europeus qui ens havia de protegir, no va fer-ho.

—Ahora, s'ha de dir: sou lliure gràcies a Europa. És com una paradoxa.

—Precisament és l'esperança. Tot això que he dit és vàlid. Europa és imperfecta i ha de millorar. Europa té amenaces i problemes, Europa no sempre fa les coses ben fetes. Però és l'únic camí possible. No hi ha cap espai de democràcia més gran al món que aquest. Tot i les imperfeccions.

—Hi ha votants espanyols que us podran votar a Madrid, a Sevilla, a l'estat espanyol en general. Quin missatge els doneu?

—Hi ha una pàtria que compartim, que es diu democràcia i Europa. No hi ha cap mecanisme millor per arribar a una plena democràcia que un sacseig del règim del 78. I tots els intents fets fins ara han fracassat. Crec que el procés català és el que més ha ensenyat les vergonyes del règim. I l'ha posat en una situació en què s'ha de confirmar a si mateix en aquest status quo tan insuficient i lamentable o bé s'ha de renovar.

—Als unionistes catalans, quin missatge els doneu?

—Un de doble: ens necessitem mútuament per a poder reforçar la democràcia. I aquí hi ha un consens ampli. L'unionisme català no té res a veure amb l'unionisme espanyol. L'unionisme català no es pot confondre amb la intolerància antiindependentista que hi ha en part a Espanya. Tenen una idea molt clara: 'No volem la independència, però ho volem decidir a les urnes.' És un element diferencial que cal respectar. Segon element: en qualsevol cas haurem de fer un país compartit. O una República compartida, o una monarquia, però compartida. Per tant, ens hem de posar d'acord, i crec que hi estem, en quin model tenim d'escola, de salut. Perquè hi portem els nostres fills. Detecto un gran consens de model. Hem de reforçar aquesta idea de model compartit.

—Els ciutadans es trobaran dues llistes independentistes. Per què han de votar la vostra i no l'altra?

—Tothom ha de trobar les seves raons. La resposta és complicada si no vull

Hem d'esperar a tenir un altre paisatge polític i judicial per prendre decisions

ADIVA KOENIGSBERG

entrar en desqualificacions ni menysteniments, cosa que no vull fer. Sí que puc dir que nosaltres pensem anar a Europa a fer una feina que la gent ja ha vist que fèiem. Amb uns recursos molt limitats i amb moments de perill molt alt. I crec que ens hem guanyat la credibilitat en la defensa de les nostres posicions. I que hem aconseguit coses. Ara demanem de fer un salt endavant. Necessitem les condicions per a recórrer Europa, parlar amb gent, i això crec que és una necessitat que té el procés d'independència.

—Sou president d'una República que no existeix. De moment.

—Nosaltres tenim una República en construcció. En marxa. Som una República que va decidir de néixer per voluntat popular i que sap que el procés de maduració és llarg. I en el mateix naixement de la República hi ha la síntesi: es basa en la voluntat de la gent. Això va, això va anant al marge dels lideratges.

—El professor Jorge Cagiao diu que el 'com pitjor, millor' funciona. Per exemple, el PP al poder fa créixer l'in-

dependentisme. D'aquest punt de mira, tenint-hi el PSOE és molt més complicat que creixeu. Veient-ho així, va ser un error investir Pedro Sánchez?

—Al marge de si comparteixo aquest punt de vista, crec que no. No va ser un error d'investir Pedro Sánchez. Ho hauria pogut ser. Però no. Diguin què diguin, Europa mira molt aquest procés. I mira la nostra actitud i la de l'estat espanyol. I veu que, tot i tenir gent a la presó, a l'exili, i una posició dura davant, l'independentisme català fa una proposta clara d'alternativa democràtica. I això no és sinó benefici. En termes interns, mireu, encara podríem discutir algunes coses. Però en termes d'estratègia, només podríem sortir-ne reforçats. És igual com el dia 10. És un error? En aquell moment, sí, però en termes de relat de cara enfora nosaltres hem demostrat que la nostra invocació al diàleg és sincera, no retòrica. Que estem disposats a suportar coses molt dures. I que mentrestant l'altre costat no fa res.

—Potser sí que ens falta instint mator.

—Això m'ho ha dit gent, gent no catalana ni espanyola. Gent important que m'ha fet aquesta mateixa anàlisi. Però vam decidir que nosaltres triàvem un camí inèdit cap a la independència. I per tant n'hi ha poques referències i referents. I no ens hem de desviar d'aquest camí. És un camí molt segur i lent. Malgrat les coses que ens han passat, no hem reulat. Aquesta societat es va emancipar.

—El full de ruta de l'ANC diu que si superem el 50% a les eleccions hem de declarar la independència. Abaixar bandera, etc. Com ho veieu?

—Hem de debatre-ho bé amb l'ANC i amb els altres actors polítics. Això té sentit si mantenim aquella unitat estratègica i de treball que ens va portar a l'1-O. Hem de treballar i acordar com fem la fase següent. Crec que això ens falta fer-ho. Els efectes de la repressió hi han estat i l'exili afecta, el cicle electoral afecta. Hem d'esperar a tenir un altre paisatge polític i judicial abans de prendre decisions.

—Eleccions municipals i europees. Si superem el 50%, més enllà del full de ruta de l'ANC, quins canvis produirà, a parer vostre?

—Hi ha una cantarella que diu: 'No sou prou gent i quan siguem prou gent tindreu legitimitat.' Si això és així, potser aquest argument haurà decaigut. Com que serem prou gent, això ens legitimarà per a un acte unilateral per la independència. Potser aquesta idea màgica que l'estat espanyol ens respectarà quan siguem més del 50% en unes eleccions desapareixerà, també.

—El procés català posa en qüestió l'estat nació. Hi esteu d'acord?

—Hi ha coses que no cal que les posi en qüestió el procés català. La revolució industrial mateix les posa en qüestió. O el concepte d'identitat. Una llengua, una cultura, una pàtria. Això és estat nació. I tot això ha saltat en mil bocins. La globalització, les onades migratòries, per mil raons. L'estat nació és una eina obsoleta

ADIVA KOENIGSBERG

per a respondre als desafiaments. És d'escriure a mà quan la gent necessita ordinador. L'estat nació clàssic se sent qüestionat i reacciona amb violència o amb patriotisme. Però les societats i els estats han canviat molt. El 1972 hi havia un 40% de gent sense escolarització. D'aquí ve aquella frase: 'Compte amb els referèndums, que la gent no sap què vota.' Paternalisme democràtic. Perquè avui la societat té tanta formació o més que la classe dirigent. Avui l'equip de govern d'un ajuntament ja no és necessàriament aquella elit.

—Mas-Colell a l'Ara: 'Ha arribat l'hora d'ERC. Són ells els que tenen l'hegemonia. Ara els toca a ells.' Hi esteu d'acord?

—No ho sé. No sé si estic d'acord que això del combat per l'hegemonia entre els partits sigui la millor eina per a dirigir un procés d'independència. No hi he participat. I si ens diem 'Junts per Catalunya' és perquè compartim que aquesta

**El meu adversari no és ERC.
El meu adversari és l'estat
espanyol**

és una hegemonia de la societat i que els partits hem d'atendre'n les demandes. O reunim les màximes forces o la suma de debilitats no ens farà més forts.

—**Mirant el resultat de les eleccions espanyoles, veieu que potser hi ha un canvi d'hegemonia?**

—Depèn de per a què ha emès el vot la gent. Hem de mirar-ho amb perspectiva. El 21-D havien de passar unes coses que no van passar. A les eleccions generals la gent va votar, segurament, la llista que va veure que tenia més opcions de guanyar. Però mirem un cicle electoral complet per a analitzar aquesta situació.

—**Fem una travessa: a les municipals guanyarà ERC i a les europees, Puigdemont.**

—No ho sabem. Si això és un combat entre partits, no guanyarem. El meu adversari no és ERC. El meu adversari és l'estat espanyol. Un estat autoritari i demofòbic que ens ha enviat a l'exili i a la presó. Les energies no les focalitzo a

apartar de la lluita per la independència cap formació política que consideri aliada. El meu esquema és un altre.

—**L'espai postconvergent (Junts per Catalunya, la Crida, PDECat), qui ha de reconstruir-lo, qui ha de bastir-lo? Vós?**

—'Postconvergent' o ens engloba a tots o no engloba ningú: ERC també és postconvergent, i la CUP.

—**El centre-dreta català, doncs. Qui l'ha de bastir?**

—Exactament igual. Hi ha gent de Junts per Catalunya que no és de centre-dreta ni de centre. Em sembla tremendament injust aquest reduccionisme, sovint interessat, que diu que tot això que no és aquest altre és dreta. És una tremenda injustícia. Hi ha molta gent, Jordi Sánchez mateix, que no mereix aquesta ofensa.

—**Ho deia perquè com a país ens interessa de tenir un centre-dreta, una dreta independentista. Oi?**

—Ens interessa de tenir com més independentisme millor, cert. Però en aquest país, la visió que no és estrictament sota l'etiqueta d'esquerra no pot ser considerada no progressista. Aquesta patrimonialització excloent del progressisme que fa una certa esquerra ortodoxa, antiga, poc moderna, no fa servei al país. Quedeu-vos vosaltres la dreta, com que socialment és minoritària... No és una anàlisi correcta de la realitat catalana. Allò que abans era un espai clàssic de dreta o centra-dreta, ara ha mutat.

—**On us situeu? De dreta o de centre-esquerra?**

—Jo no he estat mai de dreta. He estat sempre progressista. Però fa trenta anys que m'etiqueten de dretes. I demano: tots aquests que etiqueten algú que visiblement no és de dreta a la dreta, se'n cansaran mai? No. Per què ho fan? Per interessos espuris de partit. Deixem-ho estar, això. Si milites en un partit socialista, això et fa d'esquerres? Potser ets un refotut conservador, amb les teves polítiques. Conec molts conservadors d'esquerra. I molts progressistes suposadament de dreta.

—**Per què hi ha aquesta connexió entre vós i Die Linke? És un partit que alguns veuen com l'extrema esquerra alemanya.**

—Die Linke és divers. Hi ha Bodo Ramelow, president de Turíngia, una persona de gestió brillant d'un land, fins a gent que potser sí que ve del comunisme, i alguns altres de l'SPD. Die Linke són gent demòcrata. Coincidim amb el reforçament democràtic d'Europa. Són antifeixistes de manera militant, aquí ens trobem. Encara que puguem tenir discrepàncies en el model econòmic o social, no en tenim en els termes democràtics. Però no van ser els únics. Recordo les declaracions d'un alt dirigent del partit liberal, el vice-president del Bundestag, que va dir que no em podien detenir. Té a veure amb la mirada mental. Si la fem hispànica o europea. A Europa no són sota el paraigua del sectarisme ideològic.

ADIVA KOENIGSBERG

—**Quin any serem independents?**

—Ens hem emancipat mentalment. Quin any serem reconeguts internacionalment? No ho sé. Vaig preguntar a alemanys si haurien imaginat sis mesos abans que el mur cauria, i em van dir que sis mesos no. Sis dies.

—**Però abans em dèieu llarg termini.**

—Pot ser qüestió de llarg termini. El mur de Berlín va durar molts anys. I es va ensorrar en qüestió de minuts. Hi ha factors que ignorem. Circumstancials o atzarosos. No sabem quins efectes pot tenir una sentència. Hem d'estar preparats, això sí. Fer pronòstics és molt complicat. La cosa important és el procés: no recular.

—**La reacció a la sentència quina hauria de ser?**

—No la podem aventurar. No en sabem ni data ni contingut. Hem d'estar agafats a l'esperança que l'estat espanyol s'adonarà que l'única cosa que li convé és una absolució.

—**Què creieu, que tornareu a una República o a una Catalunya autonòmica?**

—Sens dubte a una República. Si torno a una Catalunya autonòmica és que torno a la presó. És evident que l'estat espanyol, a mi, m'empresonarà. Això és així. Però bé, ja ho veurem.

—**L'exili i la presó canvien la perspectiva. Quina lucidesa heu guanyat?**

—He pres consciència que juguem en una altra lliga. Una altra dimensió. Que és veritat que hi ha una dimensió hispànica del conflicte. N'hi ha. Però també hi ha una dimensió europea i internacional que hem de reconèixer i jugar-hi.

—**Una qüestió delicada: potser hi ha morts pel camí. No perquè matem ningú. Sinó perquè potser ens maten. Si continuem anant al fons, potser ens agredeixen. Això no caldria dir-nos-ho els uns als altres, com a societat madura que som?**

—L'estat espanyol no s'ha compromès mai a rebutjar la violència per impedir

la independència de Catalunya, mentre que nosaltres sí que hem dit explícitament que rebutjàvem la violència per aconseguir-la. Això ja et diu que tenim mirades diferents en aquest conflicte. Però jo encara penso que en l'Europa del segle XXI, que ens precedeixen tants conflictes, que tenen origen en la manca de respecte d'aquests principis fonamentals, ningú no es pot permetre de caure en cap error. Parlàveu de l'estat nació: se sent amenaçat, l'estat nació. Sap que l'actualitat no l'apella. I que la seva transformació és tan dura que pot qüestionar els fonaments de la seva autoritat secular. I, com que se sent amenaçat i qüestionat, pot reaccionar amb violència. Però és qüestió de temps que ens en sortim, no en tinc cap dubte.

—**Què en penseu, de Pérez Rubalcaba?**

—No el vaig conèixer personalment.

—**I de l'afer Iceta?**

—Iceta té un problema: no sap amb qui ha d'estar enfadat.

—**Què us sembla Jordi Graupera?**

—L'he conegut. Té un projecte de laboratori d'idees interessants, però honestament, crec que la ciutat de Barcelona només té una alternativa seriosa, sòlida, en Quim Forn i l'Elsa Artadi.

—**I Jaume Asens?**

—L'he conegut més ara que no abans. Tinc un gran concepte d'ell com a persona, com a demòcrata. És una persona d'esperit republicà en el sentit més noble del terme i a qui sempre estaré agraït. Lleial i solidari en temps difícils.

—**Artur Mas?**

—És una persona admirable, honesta, solidària, resilient, afectuosa. M'ha tractat bé sempre.

—**Digueu-me un unionista que us agradi.**

—Alberto Garzón i Pablo Iglesias. Val molt la pena de conèixer els seus punts de vista. III

La societat té tanta formació o més que la classe dirigent

Necessitem les condicions per a recórrer Europa

Una Comissió Europea d'esquerres?

26-M Els socialistes europeus insinuen un trencament amb el PP però no tenen ni prou credibilitat ni vots per a fer-ho

VICENT PARTAL

A Maastricht, durant el primer debat entre els candidats a la presidència de la Comissió Europea, el candidat socialista Frans Timmermans va afirmar de sobte que votar verd era 'votar-nos a nosaltres tres'. Va obrir els braços cap a la dreta i l'esquerra, en direcció a Violeta Tomić, d'Esquerra Unida, i Bas Eickhout, dels Verds, que va reaccionar furios a una cosa que va qualificar de manipulació del candidat socialista. Però el de Timmermans va ser un gest calculat.

A la campanya, ja de bon començament, els socialistes europeus –que segons les enquestes podrien perdre entre quaranta escons i cinquanta i obtenir el segon lloc– proven de bastir la imatge que és possible una Comissió Europea d'esquerres. Això significaria un canvi total respecte d'allò que ha estat fins ara, sempre amb el PP i el PS units a dins. La proposta trencaria amb la tradició i seria una novetat molt destacable. Però el problema és que ni té credibilitat, provenint de Timmermans, que representa la dreta del Partit Socialista i

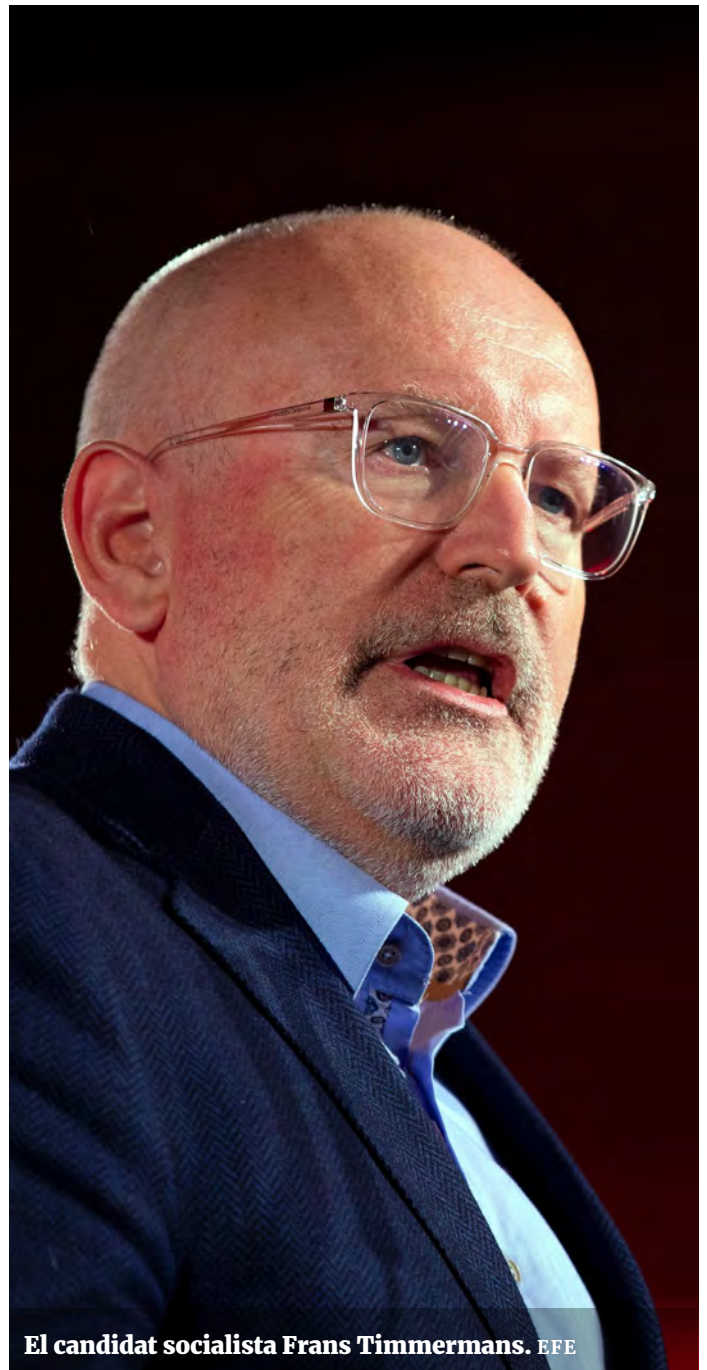
és vice-president de l'actual Comissió, ni, com sembla, tindrà els números necessaris perquè siga possible.

Un parlament europeu més ingovernable que mai

Les enquestes només són enquestes i en una elecció particularment complicada com és aquesta fa de molt mal dir si es poden agafar com a definitives. Però encara que la majoria de països votaran diumenge, dijous els Països Baixos i el Regne Unit seran els primers a votar i els números no quadren.

Segons les enquestes, els socialistes aconseguirien al voltant de 150 escons, els Verds i l'Aliança Lliure Europea (on hi ha Esquerra Republicana de Catalunya i Compromís) al voltant de 55 i l'Esquerra Unida Europea (on hi ha Podem i Esquerra Unida) una mica menys de cinquanta. Amb la qual cosa la suma cau molt lluny dels 375 escons necessaris per a la majoria. Sumant-hi els liberals de l'ALDE (on hi ha Ciutadans) s'hi arribaria, però és impossible de pensar que partits tan diferents acceptarien una coalició.

Timmermans juga, encara, amb una dada nova. Per primera vegada les enquestes

El candidat socialista Frans Timmermans. EFE

Debat dels candidats a la presidència de la Comissió Europea. EFE

diuen que el PP i el PS sols no aconseguirien la majoria absoluta al Parlament Europeu, una novetat que obligaria a sumar i restar entre les diverses forces polítiques. No solament amb relació a l'eix dreta-esquerra sinó també amb relació a l'eix europeisme-euroescepticisme.

Un socialista molt de dretes

Per aquí intenta fer forat Timmermans, presentant-se alhora com el campió de l'europeisme. Però el seu problema no són tan sols les xifres i les complicades sumes i restes de diputats. Té un passat que dificulta molt que, de sobte, pugui aparèixer com el dirigent de l'esquerra europea. I la seua gestió aquests darrers anys a la Comissió fa que aparega molt sovint com la personificació de la burocràcia brussel·lesa. Especialment al seu país, els Països Baixos, que semblen ser el pròxim candidat a abandonar la Unió Europea. I això no és fàcil

d'arreglar simplement amb una campanya electoral més agressiva i presidencialista que no s'ha vist mai fins ara.

D'entrada les enquestes al seu país no ajuden. Segons que indiquen, la plataforma euroesceptica Fòrum per la Democràcia hi guanyaria les eleccions i els socialistes obtindrien la cinquena posició amb menys del deu per cent dels vots. Si això es confirma, Timmermans ho tindrà difícil, a part que potser ni tal sols seria elegit eurodiputat. Si finalment ho fos, és veritat que no hi ha regles per a elegir el president de la Comissió Europea i res no l'impediria d'accedir al càrrec, però políticament seria molt difícil de justificar que un candidat rebregat d'aquesta manera a casa seua s'imposés com a president de la Comissió Europea sense haver estat els socialistes primers a escala continental.

A més, no ho tindrà fàcil ni tan sols dins el grup socialis-

ta. El 2012 els seus companys mateixos el van qualificar amb el malnom de 'Brutus' per la seua implicació en la destrucció del dirigent socialista neerlandès que volia portar el PS cap a l'esquerra. D'aleshores ençà una part de l'esquerra socialista europea el veu com un home que vol portar el partit cap a la dreta, imatge que ha estat molt reforçada amb el pas per la vice-presidència de la Comissió Europea.

De fet, ha estat el primer vice-president en la història de la Comissió Europea, un càrrec creat per Jean-Claude Juncker. Formalment s'havia d'ocupar de les relacions amb les altres institucions europees, de la regulació i del delicat afer de les anomenades democràcies il·liberals. Però a la pràctica ha estat el braç dret de Juncker en tot i no se sap de cap oposició real a cap decisió política del dirigent del PP europeu. Fins i tot ha dirigit el retorn

de competències als estats membres i de la renovació de les lleis europees en el marc del 'millor i més eficaç govern', un programa que l'esquerra europea ha considerat la bandera del neoliberalisme.

El seu enfrontament amb els governs polonès, hongarès i romanès pels dèficits democràtics creixents li ha fet gaudir d'una certa popularitat entre els europeistes. Així i tot no és clar que això siga suficient per a compensar la imatge de cap de la burocràcia europea que s'ha forjat aquests darrers anys quan, en vista de l'evident deteriorament físic de Juncker, tothom sabia que era Timmermans qui controlava els passos, polèmics i discutits ben sovint per l'esquerra, de la Comissió. Compensar ara aquesta feina d'anys, que l'ha deixat tan marcat, amb una campanya electoral sembla una tasca difícil, si no impossible. ■

Gastronomia El llagostí del Delta de l'Ebre

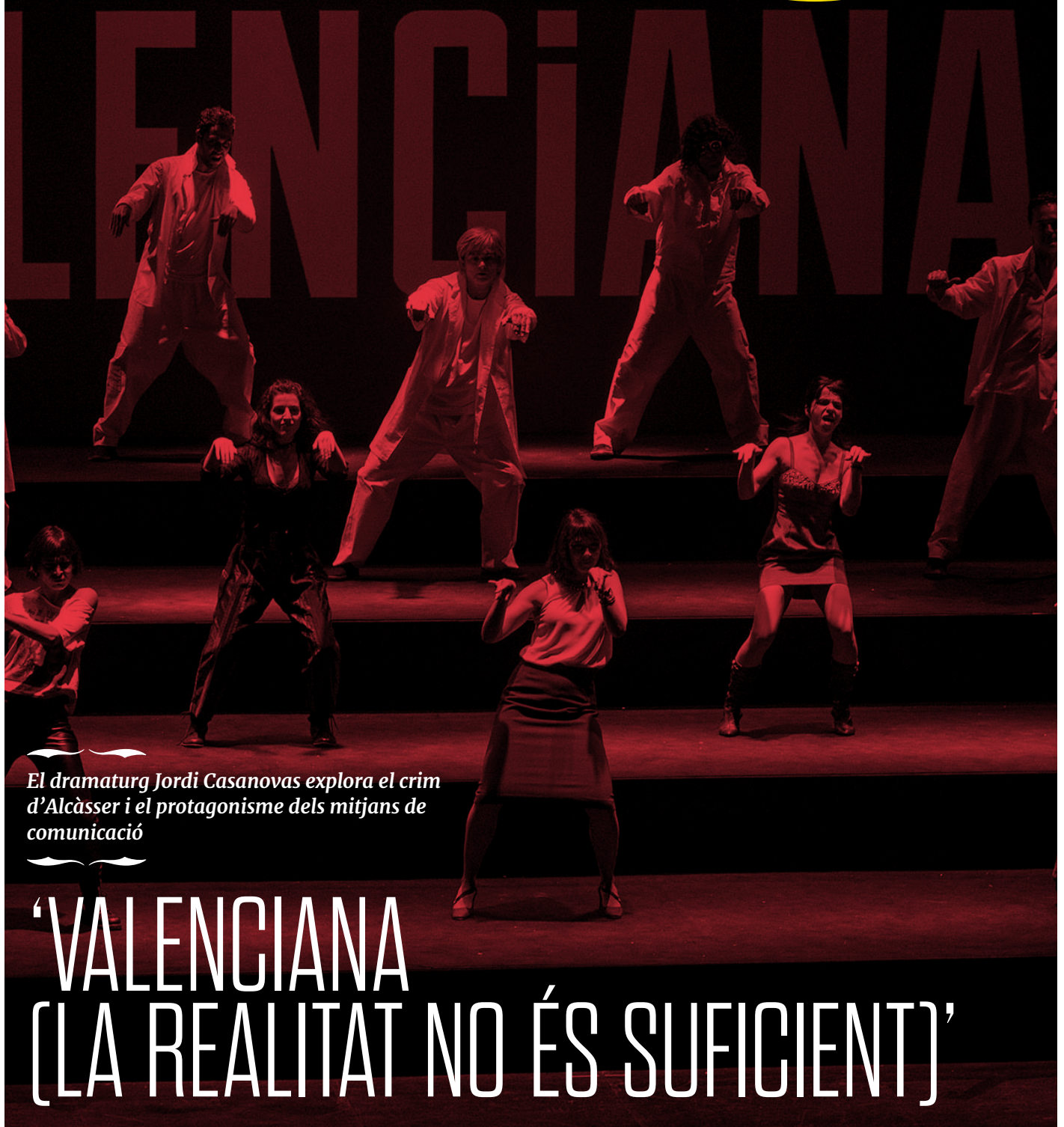
Fires Palo Alto a València

Exposicions Retrospectiva de Jorge Ballester

VilaWeb { Paper > 25-26/5/2019

**D.E.S.
C.O.N.N.E.C.T.A.**

ARTS ESCÈNIQUES
GASTRONOMIA / LLIBRES / MÚSICA
CULTURA POPULAR
CINEMA / ARTS VISUALS / MUSEUS
FIRES I MERCATS

El dramaturg Jordi Casanovas explora el crim d'Alcàsser i el protagonisme dels mitjans de comunicació

**‘VALENCIANA
(LA REALITAT NO ÉS SUFICIENT)’**

JORDI CASANOVAS

‘Volia saber com es construeixen els terrors col·lectius’

Parlem amb el dramaturg, que estrena l'obra ‘Valenciana (la realitat no és suficient)’, en què explora el crim d'Alcàsser i el protagonisme que hi van tenir els mitjans de comunicació

ANNA ZAERA

La corrupció, la crònica negra i la ‘ruta del bakalao’ van convertir-se en mites que van marcar tota una generació. El dramaturg Jordi Casanovas (Vilafranca del Penedès, 1978) s’interessa per descobrir per què, en aquella dècada de 1990 al 2000, el País Valencià va ser un territori explicat com un lloc de festa desfermada, i on es va cometre el crim que va marcar la crònica negra dels anys noranta. Després de l’obra *Jauría*, basada en el judici per la violació en grup de la Manada, torna construint una altra ficció basada en fets reals. *Valenciana (la realitat no és suficient)* analitza el protagonisme dels mitjans de comunicació com a fabricants de realitat, en una època on naix la televisió porqueria a l’estat espanyol. Casanovas s’ha documentat amb el suport d’altres autors que ja s’havien endinsat en aquests fenòmens, com Nerea Barjola, que va publicar el treball *Microfísica sexista del poder, el caso Alcàsser y la construcción del terror sexual*, i Joan Maria Oleaque, autor d’*En èxtasi* i *Des de la tenebra: un descens al cas Alcàsser*. L’obra s’estrena el 21 de maig al Teatre Principal de València i és una coproducció de l’Institut Valencià de Cultura, la Diputació de València i el Grec Festival de Barcelona, on es representarà el 28 i 29 de juny.

— ‘Valenciana. La realitat no és suficient’. De quina inquietud personal sorgeix mirar al País Valencià dels anys noranta?

— És un fenomen que va marcar un temps i jo el vaig viure durant l’adolescència. Em preguntava com va influir, socialment i políticament, aquella època. En tinc molts records, sobretot de la crònica negra d’aquell temps, i també de referències culturals que han quedat molt en l’imaginari col·lectiu, com és la ‘ruta del bakalao’. Els qui aleshores teníem quinze anys, o setze, ens van quedar gravades moltes coses, sobretot per l’impacte social i televisiu que van tenir. Sempre m’havien quedat les ganes de continuar treballant sobre aquesta

Els mitjans van construir el relat i el van fer més impactant que molts altres que tenien característiques similars

En un moment donat es revictimitza la víctima i se la fa culpable d'haver pres una decisió

època i, en concret, sobre aquests casos que van succeir al País Valencià però que eren extrapolables a qualsevol lloc de l'estat.

—**Quina conclusió general n'heu tret?**

—Que és una època que representa una tornada cap al control després d'un moment de certa llibertat i d'anomia. Això es veu en l'àmbit de l'oci i en l'àmbit festiu i musical. I també es veu en la crònica negra. Després de l'any 1992, que hi ha un esclat d'això que podríem anomenar *la modernitat*, de la validació del país com a país modern, tornen a sorgir algunes coses, com la llei Corcuera o la crisi econòmica, que fan rebaixar aquella eufòria i aquella llibertat aparentment sense límits que havia nascut després de la dictadura.

—**La 'ruta del bakalao', el cas d'Alcàsser i el començament de la corrupció política. Què tenen en comú aquests tres fenòmens?**

—Passats els anys, s'havien convertit en estigmes i potser calia indagar-hi. Volia saber què tenien de real i què hi havia darrere d'aquests tòpics. I a mesura que hi vas entrant vas descobrint què han construït els mitjans de comunicació.

—**Què han construït?**

—S'havia demonitzat la 'ruta del bakalao'. I quan indagues al voltant d'aquest crim famós dels anys noranta, descobrixes com els mitjans van construir el relat i el van fer més impactant que molts altres que tenien característiques similars però que no van transcendir a l'opinió pública. En l'àmbit de la corrupció, em demanava per què una societat és capaç d'acceptar la corrupció econòmica i moral. I la tesi o la pista va precisament en aquest sentit, a trobar la interrelació entre aquests fenòmens. Volia saber com es construeixen els terrors particulars i col·lectius i com intentem apaivagar-los.

—**A què creieu que es deu la construcció d'aquesta por?**

—Potser si fóssim en un estat de més llibertat o més tranquil·litat, no tin-

dríem tanta sensació de terror. Malgrat que ara ens pensem que s'ha parat el cop d'un renaixement de la ultradreta o dels discursos més radicals i xenòfobs, un té la sensació que en una part de la societat aquests discursos van creixent. Sembla que es repeteixin cíclicament. A començament dels noranta, hi havia por social, una por psicològica de tot un col·lectiu, de tot un país, que va fer que les polítiques fessin un gir més conservador.

—**Dibuixeu uns mitjans de comunicació no tan sols còmplices sinó protagonistes d'aquesta deriva repressiva. També en el cas de la crònica negra respecte de la llibertat de les dones.**

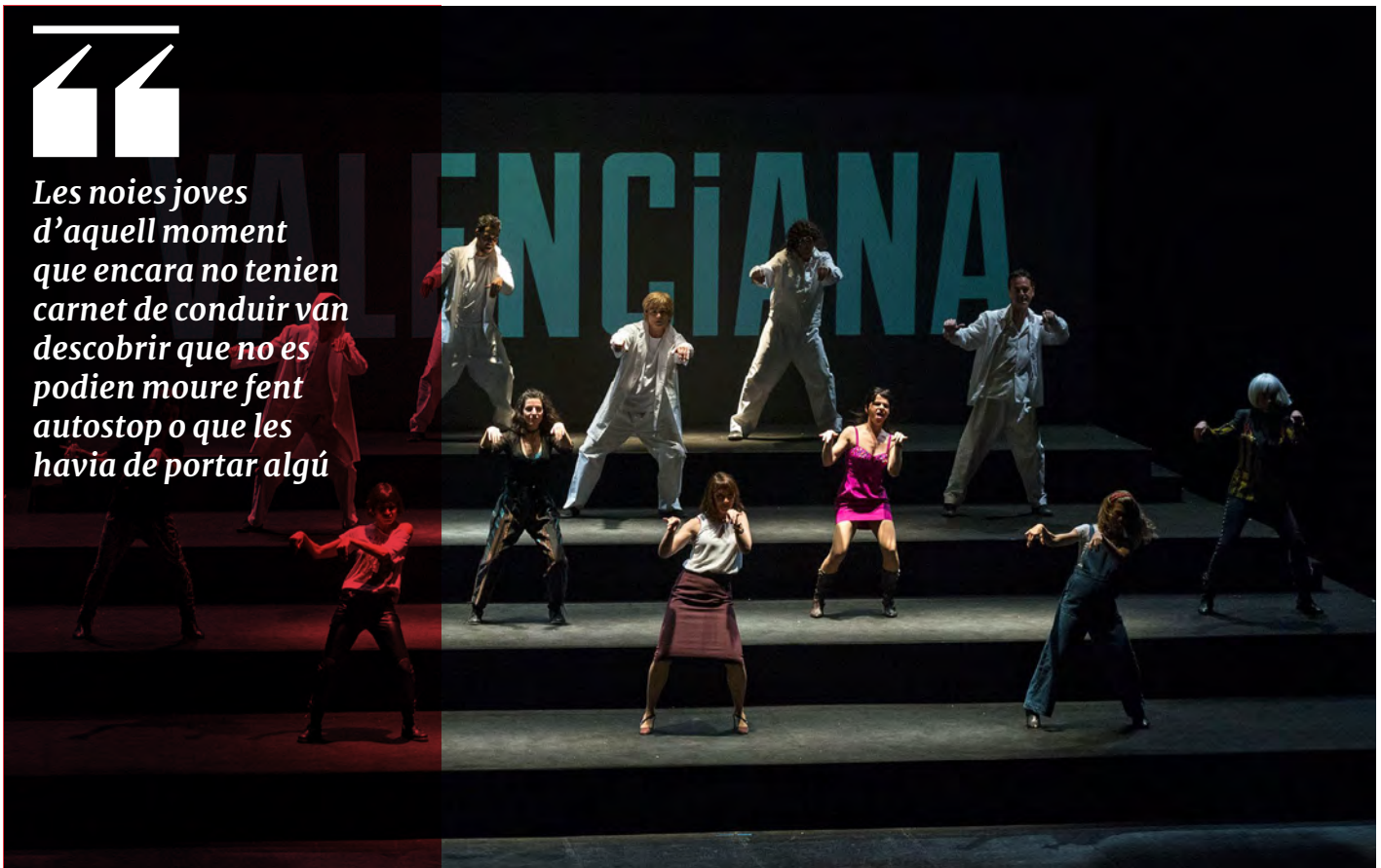
—Sí, jo he investigat sobre les tesis de Nerea Barjola. Ella ha estudiat com el relat del cas d'Alcàsser va afectar les llibertats de les dones. De fet, els mitjans de comunicació estan molt presents tota la funció. Com es construeix un candidat i com els mitjans acompanyen i donen suport a aquest candidat perquè creixi; com demonitzen unes discoteques que havien viscut força al marge de la resta de l'estat i, de cop i volta, es converteixen en referent i s'autodestruïen per la mena de difusió que acaben tenint. El perfil de client que acaba arribant a aquestes discoteques està molt influït per la manera com s'han presentat als mitjans.

—**En el cas de les dones adolescents, i en temps de revisió dels discursos sobre les dones als mitjans, el cas d'Alcàsser és paradigmàtic.**

—Sí. Tenim escenes on es veu clarament que en un moment donat es revictimitza la víctima i se la fa culpable d'haver pres una decisió, com per exemple, fer autostop. Aquesta criminalització de l'autostop, en comptes de criminalitzar qui ha comès l'assassinat, genera molta por. De cop i volta, el moviment dels joves, i especialment de les dones joves, es va acabar. I quan vius en una zona de poblets, lluny de les àrees urbanes, gairebé és una necessitat fer autostop. Però, evidentment,

Les noies joves d'aquell moment que encara no tenien carnet de conduir van descobrir que no es podien moure fent autostop o que les havia de portar algú

les noies joves d'aquell moment que encara no tenien carnet de conduir van descobrir que no es podien moure fent autostop o que les havia de portar algú. En tot cas, era una retallada de les llibertats que havien assolit fins a aquell moment.

—Un sistema hereu de la dictadura no podia assumir tanta llibertat sobtada?

—No crec que qualsevol crisi o impacte s'hagi planificat deliberadament, és clar, però és cert que de vegades s'aprofita per donar ales a unes maneres de pensar. Evidentment que tots els pares pateixen per la integritat dels seus fills, però quan passen coses d'aquestes, hi ha algú que alça la veu i diu: els nostres fills no poden sortir fins tan tard, o tan joves no poden sortir de festa perquè estan en perill. I transformen el seu voltant i obliguen a instaurar aquesta moralitat. A partir d'aquí, s'imposa una moralitat una mica més conservadora i menys rica per a les llibertats individuals.

—Per què aquests fenòmens dels quals parlem eren més explícits al País Valencià que no en altres zones de l'estat?

—Podríem retratar-ho a qualsevol zona, però hi ha una diferència: en l'àmbit comunicatiu, el País Valencià no ha tingut mai un gran poder de cara enfora. La influència dels mitjans en l'àmbit estatal, i potser més lateralment des de Catalunya també, és molt forta, però al revés no passa. De vegades, el País Valencià s'ha convertit en un espai d'explotació informativa, perquè no té aquesta musculatura per a defensar-se. I això també té alguna cosa de cruel, explotar un lloc que no té aquesta possibilitat. És una terra que ha rebut molta gent que hi ha anat per créixer econòmicament i això fa que hagi perdut talent o que hagi rebut influències centralistes.

—Canal 9 comença els anys noranta produint els primers programes de teletoporquia, amb exemples com 'Tómbola'.

'Valenciana (la realitat no és suficient)', de Jordi Casanovas.

CEDIDA

‘Valenciana (la realitat no és suficient)’, de Jordi Casanovas. CEDIDA

—Sí, sí... L’obra explica el naixement de tot això.

—**Informativament ha estat una terra colonitzada?**

—Hi ha una relació de jerarquia desigual. Des de Madrid hi pot haver aquest punt condescendent de sentir que és la seva platja. Això és horrorós! Però des de Catalunya també es mira el País Valencià com un apèndix i això no és correcte, perquè no li reconeixen una identitat pròpia sinó que se li demana que reconegui la identitat catalana. En aquells moments, Canal 9 va optar per una política de centralitzar completament la seva programació. I, de fet, eren tot de professionals de Madrid que hi anaven per fer-la. Hi havia aquelles ganes de voler convertir-se en alguna cosa semblant a Madrid però en comptes de crear una identitat pròpia, copiant la identitat d’allà.

—**Han passat trenta anys. Com han evolucionat els fenòmens que comenteu?**

—La corrupció es podia intuir, però no era en boca de ningú, ni tampoc als jutjats. Ara sí. De la ‘ruta del bakalao’ ara se’n fa una relectura, una reestructura, una rehabilitació i, fins i tot, un *revival*. Pel que fa al crim, els protagonistes han tingut recorreguts molt diferents, i n’hem vist el descens i la caiguda. Com que en la funció anem de 1992 a 1999, també veiem el retrat del canvi, d’aquest retorn. Comencem amb alguna cosa semblant a un cau de llibertat, i acabem amb una cosa més controlada, més estètica, més blanca, més semblant als edificis de Calatrava. Això és el que ens porta el final dels noranta i que, segurament, acaba rebent el 2001 amb els atemptats i amb el final absolut de la sensació de llibertats, no tan sols a l’estat espanyol sinó a tot occident.

—**Com ha estat el procés de convertir el text, basat en fets reals, en ficció?**

—Hi ha molts referents que la gent reconeixerà. Nosaltres ens permetem d’imaginar escenes que no sabem si van passar. Per això els personatges són ficticis, i els seus noms també. Fem referències a alguna marca o programa de televisió que són reconeixibles i que no calia inventar-nos-en el nom, això sí.

—**El vostre teatre sempre té un component de denúncia social.**

—El meu objectiu és que sigui una obra interessant i apassionant. Hi ha històries tràgiques, històries que es converteixen en molt còmiques, que es converteixen en un viatge impressionant. Perquè hi ha dotze intèrprets que són l’hòstia! Que seran capaços de fer-nos riure, plorar i vibrar. I el meu objectiu és que els espectadors passin dues hores completament atrapats en una mentida que passa sobre l’escenari. Faig teatre, però

en realitat em faig unes preguntes com a ésser humà i com a individu. I aprofito aquestes preguntes per convertir-les en obra de teatre. M'agafo molt a les paraules de Martin Scorsese, que diu que la nostra obligació com a guionistes, o com a directors de teatre o directors de cinema, és fer de les nostres dèries una cosa interessant i que atrapi l'espectador. L'obra és la investigació d'un any concentrada i potser després de veure-la arribem a preguntes més complexes que no ens havíem fet en un principi.

—Com us heu documentat? Ho heu fet tot sol o us han ajudat testimonis locals?

—Hi ha dos llibres referencials, *En èxtasi* i *Des de la tenebra: un descens al cas Alcàsser*, del periodista Joan Maria Oleaque, que em serveixen de punt de partida. A partir d'aquí, vaig treballar amb l'Eugenio Viñas, que és un periodista valencià. Des de fa un any, hem estat entrevistant altres periodistes i testimonis i hem anat buscant referències. A mesura que avançava el guió li anava fent preguntes, com ara: tu creus que hi podria haver una dona, en aquesta posició? I llavors ho investigàvem i, si la descobríem, indagàvem una mica més sobre això. Al final, la trentena de personatges que tenim són la suma i mescla d'un centenar de personatges diferents. Una directora d'un diari és la suma de diverses referències, i un polític també és la suma de diverses referències. És una ficció, però amb el luxe de poder concentrar allò més característic o més extraordinari de moltes persones en pocs personatges.

—Vau començar a estudiar telecomunicacions i va acabar fent teatre. Ara investigueu d'una manera diferent? Com ha estat aquesta evolució?

—Jo sempre explico una broma, però és veritat. Vaig començar telecomunicacions molt convençut, jo volia ser inventor des de molt jovenet, i em van dir que, per a això, havia de ser enginyer i em vaig apuntar a telecomunicacions. El primer any ja em vaig adonar que no era allò. Amb un amic, a l'estiu, vam pensar d'apuntar-nos a un curs de cuina

al Centre Cívic de Vilafranca del Penedès. Però era ple, i només hi havia lloc al curs de teatre. Finalment, ens vam convèncer per anar al curs de teatre i allà em vaig enganxar. Em vaig començar a proposar d'escriure o dirigir. Vaig deixar telecomunicacions i vaig passar per belles arts. No m'he format a l'Institut del Teatre, ho he anat fent a còpia d'escriure, de provar, de dirigir i d'estrenar, que és on més s'aprèn.

—A la Sala Flyhard de Barcelona, de la qual va ser cofundador, també va agafar experiència com a programador.

—La cosa més bonica de programar en una sala de teatre és que desitges que vagi bé als companys. És un procés en què saps que no fas la teva creació, però és molt gratificant perquè no desgasta tant mentalment, gaudeixes de gent que admires i t'agrada que la seva feina surti bé. Va ser una fortuna ser a la Flyhard i poder començar diversos projectes, i ara també ho és anar-ho fent amb Hause & Richman (H&R), una productora teatral que hem creat.

—Viu un bon moment, el teatre? Heu trobat diferències entre Barcelona i València, ara que hi heu estat treballant?

—Sí i no. Crec que el nivell de la dramaturgia és boníssim i cada vegada sortim més a fora. La nostra dramaturgia es valora, a l'estranger. Però, d'altra banda, hi ha hagut una mica de regressió en les polítiques culturals a Catalunya. Arran de la crisi, els teatres van retrocedir molt. A València m'he trobat que tenen una capacitat menor, però amb un nivell de risc molt interessant. Aquí al Teatre Rialto de València hi ha coses que són molt potents, perquè vénen d'arriscar i d'apostar per noves autories. La proposta de noves autories a Catalunya ha baixat una mica, sobretot dels teatres públics, no pas del públic, perquè el públic sempre respon. El públic el tenim donant cada vegada més suport a la dramaturgia local. Però els teatres encara són dirigits per directors i els directors no acaben de portar bé que els dramaturgs siguin importants.

L'obra és la investigació d'un any concentrada i potser després de veure-la arribem a preguntes més complexes que no ens havíem fet en un principi

Els teatres encara són dirigits per directors i els directors no acaben de portar bé que els dramaturgs siguin importants

UNA EXPOSICIÓ ANTOLÒGICA REPASSA LA TRAJECTÒRIA DE JORGE BALLESTER

Exposicions La mostra de la Fundació Bancaixa aplega gairebé un centenar d'obres de l'artista

REDACCIÓ

La producció artística de Jorge Ballester es mostra en una exposició a la Fundació Bancaixa de València, que es pot veure fins el primer de setembre. Es diu 'Jorge Ballester. Entre l'Equip Realitat i el silenci' i conté un centenar d'obres de tota la trajectòria de l'artista: de l'etapa a l'Equip Realitat al darrer tram de la seva vida. Els últims anys, malgrat el silenci públic, van ser molt actius creativament, fins a la seva mort l'any 2014. La mostra aplega obres datades del 1965 al 2013, procedents tant de la col·lecció de la Fundació Bancaixa com dels seus hereus, al costat de préstecs de col·leccions institucionals i privades, com ara l'IVAM.

L'exposició s'estructura en nou blocs: 'Equip Realitat', 'Gestes bèl·liques', 'Anys de plom', 'A voltes amb el cubisme', 'Ells-jo', 'Jodasel', 'Pugilatós al marge', 'Hypnerotomaquia concupiscent' i 'En companyia de la soledat'. A banda de recórrer les etapes i temàtiques essencials de la seva trajectòria, també és revisada cronològicament i s'hi difon una part de la seva obra inèdita. Així mateix, s'aprofundeixen les circumstàncies que van envoltar i van motivar la producció de les seves obres, deixant constància del sentit crític i compromès que va impregnar sempre el seu treball artístic.

La mostra arranca amb la producció de mitjan anys 1960, quan fou cofundador de l'Equip Realitat, al costat de Joan Cardells. Aquest grup va mantenir

La mostra arranca amb la producció de mitjan anys 1960. vw

una actitud d'avantguarda de l'art valencià, que ha articulat la història de l'art des de mitjan segle XX fins ara. La selecció de peces d'aquesta etapa deixa veure la intensitat conceptual, el rigor ideològic i l'honestat estètica que van guiar Ballester: de primer, al costat de Cardells i, més tard, al costat d'Enrique Carrazoni, amb treballs marcats pel compromís amb la situació social, política, econòmica i cultural de l'Espanya pre-democràtica. Tracten de temes com ara el consumisme, l'opressió política, els falsos convencionalismes dels mitjans de comunicació, la funció de l'art i el paper de la dona en la societat, tot això representat amb una forta càrrega

satírica i de denúncia i amb una visió contrària a les lleis del mercat de l'art.

Després de l'etapa de l'Equip Realitat, la mostra se centra en la producció de Jorge Ballester tot sol i en la seva manera de concebre l'activitat artística. Malgrat que Ballester va entrar en una etapa de silenci públic, va mantenir viva i molt activa la seva faceta creativa. En l'exposició hi ha obres creades fins l'any 2013, poc abans de la seva defunció el gener de 2014. Aquest període és caracteritzat per peces més personals i íntimes, marcades pel gaudi de la pintura però carregades de la mateixa intensitat i el mateix compromís amb la realitat social i política del moment.

El llagostí forma part de la cuina tradicional del delta de l'Ebre d'ençà de temps immemorials. JGL

CATORZE MANERES DE TASTAR EL **LLAGOSTÍ** DEL **DELTA DE L'EBRE**

Fires Fins el 21 de juny, tot de restaurants d'Alcanar participen en les Jornades Gastronòmiques del Llagostí

REDACCIÓ

Valorat i reconegut arreu, el llagostí del delta de l'Ebre és fàcilment recognoscible pels ulls negres i turgents, unes lleugeres taques negres a la pell i una musculatura consistent. La millor època per a menjar-ne és entre els mesos de maig i agost, durant el període de reproducció. Segurament per aquest motiu, han començat a Alcanar les Jornades Gastronòmiques del Llagostí. Duraran fins el 21 de juny i

hi participen catorze restaurants de tot el municipi, que inclou Alcanar, Alcanar Platja i les Cases d'Alcanar.

El llagostí forma part de la cuina tradicional del delta de l'Ebre d'ençà de temps immemorials. També ha estat sempre molt consumit entre els pescadors, que en menjaven acabats de capturar, dalt la barca mateix. La recepta més típica a les terres de l'Ebre és el llagostí torrat, cuinat en una planxa ben calenta amb sal grossa. Però també és molt habitual de menjar-ne amb arròs o en el ranxo de barca.

Entre els menús, que costen entre vint euros i quaranta, hi ha propostes de tota mena per a assaborir el llagostí del delta. Hi ha menús que l'inclouen com a entrant, en una tàrtar o una crema, i n'hi ha que l'ofereixen com a plat principal, acompanyant pasta o arròs. També hi ha restaurants que s'arrisquen a fer provatures més enginyoses i el presenten de maneres més sorprenents o amb combinacions més insòlites. El menú de les jornades es completa amb postres casolanes i vins de la denominació d'origen Terra Alta. 📺

Durant tres dies els Jardins de Viviers es convertiran en una gran festa a l'aire lliure. FPA

DISSENY, GASTRONOMIA | MÚSICA A LA FIRA PALO ALTO DE VALÈNCIA

Fires Els Jardins de Viviers s'omplen d'oci, cultura i comerç

REDACCIÓ

Més disseny, més gastronomia, més música: aquests són els principals reclams del festival Palo Alto d'enguany, que es fa aquest cap de setmana a València. Durant tres dies els Jardins de Viviers es convertiran en una gran festa a l'aire lliure, amb barreja de lleure, cultura i comerç. Per una banda, hi haurà desenes de paradetes on es podrà conèixer de ben a prop la feina que fan els dissenyadors més joves i emergents del País Valencià i també comprar-hi artesanía, objectes de regal, joies, roba, complements... I per una altra, una part dels jardins

s'omplirà de furgonetes de menjar on es podran degustar especialitats locals i de tot el món.

Entre les actuacions musicals, s'hi podrà sentir tota mena de ritmes: música electrònica, jazz, rock independent... Dimecres hi haurà els concerts de Vitamin Collective, Fru Katinaka, Soleá Morente i Napoleón Solo, Bearoid, Throes, The Shine i els discjòqueis Trashy Divas i Jorge Depanachi. Dissabte hi actuaran Viktorija Pilatovic i Joan Soler, Rustix Ensemble, Lessus, Santero y Los Muchachos, Electric Big Band, Soledad Velez i FunkAll Stars. Finalment, diumenge s'hi podrà sentir La-Bel, The Secret Investment, Chlöe's Clue, Gener i Big Electric Orchestra.

Will Smith és el geni de la llàntia d'Aladdin'. ACN

WILL SMITH ES FIGA EN LA PELL DEL GENI DE LA LLÀNTIA EN L'ADAPTACIÓ DEL CLÀSSIC DE DISNEY 'ALADDIN'

Una de les estrenes destacades de la setmana és l'adaptació del film d'animació *Aladdin* en una cinta d'acció real. El clàssic de Disney és dirigit per Guy Ritchie i protagonitzat per Will Smith en el paper del geni; Mena Massoud, com a Aladdin; Naomi Scott, com a Jasmine; i Marwan Kenzari, com a Jafar, el poderós embruixador. També es destaquen les estrenes de *Blaze*, dirigit per Ethan Hawke i el film de ciència-ficció i terror *El hijo*.

Aladdin

Direcció: Guy Ritchie. Intèrprets: Naomi Scott ; Will Smith, Mena Massoud, Marwan Kenzari. Gènere: Comèdia.

Direcció: Guy Ritchie. Intèrprets: Naomi Scott ; Will Smith, Mena Massoud, Marwan Kenzari. Gènere: Comèdia.

Blaze

Direcció: Ethan Hawke. Intèrprets: Alia Shawkat, Alynda Segarra, Sybil Rosen; Ben Dickey, Charlie Sexton, Josh Hamilton. Gènere: Drama.

Blaze Foley és una llegenda musical a Texas i reflexiona sobre el seu passat, el present i el futur. Diversos fills exploren la seva relació amb Sybil Rosen, la seva última nit obscura a la Terra i l'impacte de les seves cançons i la seva mort en els fans, amics i enemics.

BrightBurn

El hijo

Direcció: David Yarovesky. Intèrprets: Elizabeth Banks, Jennifer Holland, Elizabeth Becka; David Denman, Meredith Hagner, Matt Jones. Gènere: Terror.

Brandon és un nen alienígena amb poders sobrenaturals que apareix a la Terra i és adoptat. Per a la nova família és brillant, amb talent i molt curiós, però a mesura que es va fent gran, hi ha una foscor estranya que li va creixent a dins.

Come un gatto in tangenziale

Como un pez fuera del agua

Direcció: Riccardo Milani. Intèrprets: Sonia Bergamasco, Alice Maselli, Giorgia Calderoni; Paola Cortellesi, Antonio Albanese, Luca Angeletti. Gènere: Comèdia.

Giovanni treballa per a un grup prestigiós que es proposa de reurbanitzar les perifèries a les ciutats italianes. Mónica fa de caixa en un supermercat en un suburbi de Roma. Dos mons que semblen oposats però que són condemnats a entendre's quan descobreixen que els seus fills adolescents s'han enamorat.

Estrasburg es pronunciarà dimarts sobre la suspensió del ple posterior al Primer d'Octubre

L'independentista Roch Wamytan, nou president del congrés de Nova Caledònia

El Periódico prescindeix d'Enric Hernández. La nova directora serà Anna Cristeto

El PSOE se suma a la dreta per suspendre els quatre presos polítics

Theresa May anuncia que dimiteix com a primera ministra britànica